Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

της 25ης Ιουνίου 2025*

«Ενέργεια – Εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας – Κανονισμός (ΕΕ) 2017/2195 – Απόφαση του ACER σχετικά με την τροποποίηση της μεθοδολογίας τιμολόγησης της ενέργειας εξισορρόπησης – Επιβολή προσωρινού ορίου τιμής – Προσφυγή ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών του ACER – Ειδικές προϋποθέσεις και πρακτικές ρυθμίσεις όσον αφορά την άσκηση προσφυγής – Άρθρο 28, παράγραφος 1, και άρθρο 29 του κανονισμού (ΕΕ) 2019/942 – Απαράδεκτο λόγω έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησης ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών – Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας – Ισότητα έναντι του νόμου και αποτελεσματική δικαστική προστασία – Πράξη που δεν αφορά ατομικά τον προσφεύγοντα – Ιδιότητες ή πραγματικές καταστάσεις που δεν προβλήθηκαν – Προθεσμία άσκησης προσφυγής – Απουσία συγγνωστής πλάνης»

Στην υπόθεση T-96/23,

Uniper Global Commodities SE, με έδρα το Ντίσελντορφ (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους T. Richter, M. Schellberg, C. Sieberg και M. Schleifenbaum, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Οργανισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη Συνεργασία των Ρυθμιστικών Αρχών Ενέργειας (ACER), εκπροσωπούμενου από τους P. Martinet, E. Tremmel και G. Bertrand, επικουρούμενους από τους R. van der Hout, J. Wiemer και C. Wagner, δικηγόρους,

καθού,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους M. van der Woude, Πρόεδρο, P. Škvařilová-Pelzl (εισηγήτρια), I. Nõmm, G. Steinfatt και D. Kukovec, δικαστές,

γραμματέας: P. Cullen, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 9ης Σεπτεμβρίου 2024,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Απόφαση

1 Με την προσφυγή που άσκησε δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα, Uniper Global Commodities SE, ζητεί, κυρίως, την ακύρωση της απόφασης A-003-2022 του συμβουλίου προσφυγών του Οργανισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη Συνεργασία των Ρυθμιστικών Αρχών Ενέργειας (ACER), της 9ης Δεκεμβρίου 2022 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η προσφυγή που άσκησε η ίδια κατά της απόφασης 03/2022 του ACER, της 25ης Φεβρουαρίου 2022, σχετικά με την τροποποίηση της μεθοδολογίας τιμολόγησης της ενέργειας εξισορρόπησης και της διαζωνικής δυναμικότητας που χρησιμοποιείται για την ανταλλαγή ενέργειας εξισορρόπησης ή για την εφαρμογή της διαδικασίας συμψηφισμού ανισορροπιών (στο εξής: αρχική απόφαση), καθόσον, με την απόφαση αυτή, ο ACER είχε θέσει, για περίοδο 48 μηνών από την 1η Ιουλίου 2022, όριο στην τιμή στην οποία οι προμηθευτές ενέργειας εξισορρόπησης, όπως η ίδια, μπορούσαν να ανταλλάξουν την ενέργεια αυτή στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες PICASSO και MARI, και, επικουρικώς, την ακύρωση της αρχικής απόφασης.

Ιστορικό της διαφοράς

2 Με την απόφαση 01/2020 της 24ης Ιανουαρίου 2020, ο ACER ενέκρινε, κατόπιν πρότασης των διαχειριστών συστημάτων μεταφοράς (στο εξής: ΔΣΜ), μεθοδολογία τιμολόγησης της ενέργειας εξισορρόπησης και της διαζωνικής δυναμικότητας που χρησιμοποιείται για την ανταλλαγή ενέργειας εξισορρόπησης ή για την εφαρμογή της διαδικασίας συμψηφισμού ανισορροπιών (στο εξής: επίμαχη μεθοδολογία), η οποία προέβλεπε, μεταξύ άλλων, ότι οι τιμές προμήθειας ενέργειας εξισορρόπησης δεν έπρεπε να είναι υψηλότερες ή χαμηλότερες από ένα τεχνικό όριο τιμών ανερχόμενο σε περίπου 99 999 ευρώ ανά μεγαβατώρα (MWh).

3 Στις 2 Ιουνίου 2021 το Ευρωπαϊκό Δίκτυο Διαχειριστών Συστημάτων Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας (στο εξής: ΕΔΔΣΜ Ηλεκτρικής Ενέργειας) υπέβαλε, εξ ονόματος όλων των ΔΣΜ, πρόταση τροποποίησης της επίμαχης μεθοδολογίας με σκοπό την αντικατάσταση του υφιστάμενου τεχνικού ορίου τιμών με όριο τιμών ανερχόμενο σε περίπου 15 000 ευρώ ανά MWh (στο εξής: πρόταση των ΔΣΜ). Η πρόταση αυτή συνοδευόταν από επεξηγηματικό σημείωμα της 28ης Μαΐου 2021. Στο πλαίσιο της διαβούλευσης με την αγορά που ξεκίνησε το ΕΔΔΣΜ Ηλεκτρικής Ενέργειας, η προσφεύγουσα υπέβαλε στο τελευταίο αρνητική γνώμη επί της πρότασης αυτής στις 20 Ιουλίου 2021.

4 Αφού το ΕΔΔΣΜ Ηλεκτρικής Ενέργειας του διαβίβασε την πρόταση των ΔΣΜ προς έγκριση, ο ACER προέβη, στις 13 Οκτωβρίου 2021, σε δημόσια διαβούλευση στον ιστότοπό του και κάλεσε τους ενδιαφερόμενους συμμετέχοντες στην αγορά να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί της εν λόγω πρότασης πριν από τις 10 Νοεμβρίου 2021. Στο πλαίσιο αυτό, ο ACER έθεσε, μεταξύ άλλων, το ζήτημα αν έπρεπε να εγκριθεί προσωρινό όριο τιμών κατά τη φάση της εκκίνησης των ευρωπαϊκών πλατφορμών ανταλλαγής ενέργειας εξισορρόπησης PICASSO και MARI. Η προσφεύγουσα μετέσχε στην εν λόγω δημόσια διαβούλευση, υποβάλλοντας, στις 10 Νοεμβρίου 2021, παρατηρήσεις επί των ζητημάτων που έθεσε ο ACER.

5 Από τις 22 Νοεμβρίου έως τις 6 Δεκεμβρίου 2021, ο ACER υπέβαλε προς διαβούλευση στους ΔΣΜ, στο ΕΔΔΣΜ Ηλεκτρικής Ενέργειας και στις ρυθμιστικές αρχές των κρατών μελών (στο εξής: ΕΡΑ) ένα τροποποιημένο από τον ίδιο κείμενο της πρότασης των ΔΣΜ την οποία τους είχε διαβιβάσει προηγουμένως, συνοδευόμενο από αιτιολόγηση των τροποποιήσεων.

6 Με την αρχική απόφαση, η οποία εκδόθηκε στις 25 Φεβρουαρίου 2022 και δημοσιεύθηκε στον ιστότοπό του στις 28 Φεβρουαρίου 2022, ο ACER απέρριψε την πρόταση των ΔΣΜ, με την αιτιολογία ότι δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις του άρθρου 30, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΕ) 2017/2195 της Επιτροπής, της 23ης Νοεμβρίου 2017, σχετικά με τον καθορισμό κατευθυντήριας γραμμής για την εξισορρόπηση ηλεκτρικής ενέργειας (ΕΕ 2017, L 312, σ. 6), και διέταξε να διατηρηθεί σε ισχύ το υφιστάμενο τεχνικό όριο τιμών ύψους περίπου 99 999 ευρώ ανά MWh. Ωστόσο, με το παράρτημα I της αρχικής απόφασης, ο ACER τροποποίησε την επίμαχη μεθοδολογία επιβάλλοντας προσωρινό όριο τιμών ύψους περίπου 15 000 ευρώ ανά MWh εφαρμοζόμενο αποκλειστικά στις ανταλλαγές ενέργειας εξισορρόπησης στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες PICASSO και MARI, για περίοδο 48 μηνών από την 1η Ιουλίου 2022.

7 Στις 28 Απριλίου 2022 η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά της αρχικής απόφασης ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών του ACER (στο εξής: συμβούλιο προσφυγών).

8 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, το συμβούλιο προσφυγών απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή της προσφεύγουσας κατά της αρχικής απόφασης, με την αιτιολογία ότι η προσφεύγουσα δεν νομιμοποιούνταν να ασκήσει τέτοια προσφυγή, δυνάμει του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 2019/942 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Ιουνίου 2019, για την ίδρυση Οργανισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη Συνεργασία των Ρυθμιστικών Αρχών Ενέργειας (ΕΕ 2019, L 158, σ. 22), διότι δεν ήταν αποδέκτρια της αρχικής απόφασης και η τελευταία δεν την αφορούσε ατομικά.

Αιτήματα των διαδίκων

9 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– κυρίως, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– επικουρικώς, να ακυρώσει την αρχική απόφαση·

– να καταδικάσει τον ACER στα δικαστικά έξοδα.

10 Ο ACER ζητεί κατ’ ουσίαν από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του κύριου αιτήματος, με το οποίο ζητείται η ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης

11 Προς στήριξη του κύριου αιτήματος περί ακυρώσεως της προσβαλλόμενης απόφασης, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων ο πρώτος αφορά παράβαση της προϋπόθεσης εφαρμογής του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 σχετικά με τον ατομικό επηρεασμό της προσφεύγουσας και ο δεύτερος, κατ’ ουσίαν, ερμηνεία του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 η οποία δεν διασφαλίζει την πρακτική αποτελεσματικότητα της διαδικασίας ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών και τη συμβατότητα

της εν λόγω διάταξης με την αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), και με την αρχή της ισότητας έναντι του νόμου, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη, καθόσον το συμβούλιο προσφυγών αρνήθηκε να διαπιστώσει ότι η προσφεύγουσα νομιμοποιούνταν να προσβάλει κανονιστική πράξη η οποία την αφορούσε άμεσα και για την εφαρμογή της οποίας δεν απαιτούνταν εκτελεστικά μέτρα.

12 Ο ACER ζητεί να απορριφθεί το κύριο αίτημα ως αβάσιμο.

13 Πρέπει να εξεταστεί κατ' αρχάς ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά ερμηνεία του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 η οποία δεν διασφαλίζει την πρακτική αποτελεσματικότητα της διαδικασίας ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών και τη συμβατότητα της εν λόγω διάταξης με την αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη, και με την αρχή της ισότητας έναντι του νόμου, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη

14 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, το συμβούλιο προσφυγών παρέβη το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ καθόσον έκρινε ότι αυτή δεν νομιμοποιούνταν να ασκήσει προσφυγή ενώπιόν του, ενώ η αρχική απόφαση ήταν κανονιστική πράξη η οποία την αφορούσε άμεσα και για την εφαρμογή της οποίας δεν απαιτούνταν εκτελεστικά μέτρα.

15 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, το συμβούλιο προσφυγών ορθώς διαπίστωσε, υπό το πρίσμα της νομολογίας, ότι η αρχική απόφαση συνιστούσε κανονιστική πράξη η οποία την αφορούσε άμεσα, για την εφαρμογή της οποίας δεν απαιτούνταν εκτελεστικά μέτρα και η οποία, ως εκ τούτου, μπορούσε να προσβληθεί ενώπιον του δικαστή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Τούτο δεν αμφισβητείται ούτε από τον ACER στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής.

16 Εντούτοις, κατά την προσφεύγουσα, το συμβούλιο προσφυγών εσφαλμένως έκρινε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι αυτή δεν νομιμοποιούνταν να ασκήσει ενώπιόν του προσφυγή κατά της αρχικής απόφασης, λαμβανομένου υπόψη του γράμματος του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942. Είναι, ωστόσο, δυνατό και αναγκαίο να ερμηνευθεί και να εφαρμοστεί η διάταξη αυτή υπό την έννοια ότι της παρέχει ενεργητική νομιμοποίηση για την προσβολή της εν λόγω απόφασης, ως κανονιστικής πράξης η οποία την αφορά άμεσα, για την εφαρμογή της οποίας δεν απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα και η οποία, ως εκ τούτου, μπορεί να προσβληθεί ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Τούτο διότι οποιαδήποτε άλλη ερμηνεία του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 θα έθιγε την πρακτική αποτελεσματικότητα της διαδικασίας ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών και δεν θα διασφάλιζε τη συμβατότητα της εν λόγω διάταξης με την αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη, και με την αρχή της ισότητας έναντι του νόμου, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη.

17 Αφενός, η πρακτική αποτελεσματικότητα της διαδικασίας ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών, η οποία έχει σχεδιαστεί ως απλουστευμένος μηχανισμός πλήρους διοικητικού αυτοελέγχου, προς το συμφέρον της χρηστής διοίκησης και της αποσυμφόρησης των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης, εξαρτάται από τη δυνατότητα των πολυάριθμων ενδιαφερόμενων μερών που θίγονται πραγματικά από τις αποφάσεις του ACER περί ρύθμισης της αγοράς, όπως το προσωρινό όριο τιμών που καθορίστηκε με την αρχική απόφαση, να κάνουν χρήση της διαδικασίας αυτής. Κατά τη

νομολογία, οι διατάξεις του δικαίου της Ένωσης πρέπει να ερμηνεύονται κατά τρόπο που να διαφυλάσσει την πρακτική αποτελεσματικότητά τους. Εν προκειμένω, τυχόν στενή ερμηνεία του δικαιώματος προσφυγής ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών θα είχε ως πρακτική συνέπεια την απαλλαγή του ACER από κάθε αυτοέλεγχο κατά την άσκηση των ουσιωδών, και ολοένα και περισσότερων και σημαντικότερων, καθηκόντων ρύθμισης της αγοράς που του ανατίθενται. Εάν τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα μπορούσαν να προσβάλουν τις αποφάσεις του ACER απευθείας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, όταν οι αποφάσεις αυτές αποτελούν κανονιστικές πράξεις για την εφαρμογή των οποίων δεν απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα και οι οποίες τα αφορούν άμεσα, τούτο θα έθιγε την πρακτική αποτελεσματικότητα του απλουστευμένου μηχανισμού πλήρους διοικητικού αυτοελέγχου που προβλέπεται στο άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942, με κίνδυνο να προκληθούν συγκρούσεις λόγω παράλληλων προσφυγών, ενώπιον διαφορετικών οργάνων (ήτοι του συμβουλίου προσφυγών και του Γενικού Δικαστηρίου), με διαφορετικά επίπεδα ελέγχου (ήτοι πλήρη έλεγχο και περιορισμένο έλεγχο).

18 Αφετέρου, μόνο με την παροχή της δυνατότητας άσκησης προσφυγής ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών μπορεί να αποφευχθεί τυχόν έλλειμμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, το οποίο θα ήταν αντίθετο προς το πρωτογενές δίκαιο της Ένωσης και το οποίο η Συνθήκη της Λισσαβώνας επιδίωξε ακριβώς να καλύψει. Κατά την προσφεύγουσα, εφόσον, υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψης 34 του κανονισμού 2019/942 και της νομολογίας, η εξάντληση της διαδικασίας προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για την άσκηση προσφυγής ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, το γεγονός ότι η εν λόγω διάταξη δεν παρέχει στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τη δυνατότητα να προσβάλουν ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών κανονιστικές πράξεις του ACER για την εφαρμογή των οποίων δεν απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα και οι οποίες τα αφορούν άμεσα, αλλά όχι ατομικά, στερεί, ακολούθως, από τα πρόσωπα αυτά το δικαίωμά τους να ασκήσουν προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

19 Κατά τη θεωρία και τη νομολογία, όμως, οι ειδικές ρυθμίσεις για τις εσωτερικές προσφυγές εντός των λοιπών οργάνων ή οργανισμών της Ένωσης οι οποίες έχουν θεσπιστεί βάσει του άρθρου 263, πέμπτο εδάφιο, ΣΛΕΕ δεν μπορούν να θέσουν υπό αμφισβήτηση τη δικαιοδοτική αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου. Συγκεκριμένα, τέτοιες ρυθμίσεις θα υπονόμευαν την αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη, η οποία επιτάσσει, κατά τη νομολογία, αποτελεσματική δικαστική προστασία έναντι όλων των πράξεων των θεσμικών και λοιπών οργάνων και οργανισμών της Ένωσης. Εξάλλου, εάν γινόταν δεκτό ότι τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα πρέπει να προσφεύγουν κατά των αποφάσεων του ACER απευθείας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου όταν προτίθενται να προσβάλουν κανονιστικές πράξεις για την εφαρμογή των οποίων δεν απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα και οι οποίες τα αφορούν άμεσα, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, τούτο δεν θα ήταν σύμφωνο με τη βούληση του νομοθέτη της Ένωσης να προκρίνει τον μηχανισμό προσφυγής σε «δευτεροβάθμιο όργανο» εντός των οργανισμών της Ένωσης, προκειμένου να καταστεί δυνατός ο πλήρης έλεγχος των περίπλοκων τεχνικών ή επιστημονικών εκτιμήσεών τους, δεδομένου ότι ο έλεγχος που ασκεί ακολούθως ο δικαστής της Ένωσης είναι, κατά τη νομολογία, περιορισμένος.

20 Τούτο δεν θα ήταν σύμφωνο ούτε με την αρχή της ισότητας έναντι του νόμου, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη και εφαρμόζεται από τη νομολογία, στο μέτρο που τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία επηρεάζονται δυσμενέστερα από τις αποφάσεις του ACER θα τύγχαναν, χωρίς αντικειμενική δικαιολόγηση, λιγότερο ευνοϊκής μεταχείρισης απ' ό,τι άλλα πρόσωπα όσον αφορά την ενεργητική τους νομιμοποίηση, όπως εν προκειμένω οι προμηθευτές ενέργειας εξισορρόπησης σε σχέση με τους ΔΣΜ. Λαμβανομένων υπόψη του περιορισμένου αριθμού ατομικών αποφάσεων κανονιστικού περιεχομένου που εκδίδει ο ACER καθώς και της

δυνατότητας να εξεταστούν από κοινού ή να διασυνδεθούν μεταξύ τους διάφορες παράλληλες προσφυγές, το συμβούλιο προσφυγών δεν διατρέχει πραγματικά τον κίνδυνο να επιβαρυνθεί υπέρμετρα και μπορεί να ανταποκριθεί στην αποστολή που του έχει αναθέσει ο νομοθέτης, δηλαδή στο να αποσυμφορηθούν τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης και να διασφαλιστεί ο πλήρης έλεγχος των αποφάσεων του ACER.

21 Κατά την προσφεύγουσα, το συμβούλιο προσφυγών δεν έπρεπε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, να βασιστεί μόνο στο γράμμα του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942. Συγκεκριμένα, από τη νομολογία προκύπτει ότι μια διάταξη του παράγωγου δικαίου μπορεί και πρέπει να ερμηνεύεται διασταλτικά, κατά τρόπον που να βαίνει ακόμη και πέραν του γράμματός της, εφόσον, όπως στην υπό κρίση περίπτωση, τούτο επιβάλλεται προκειμένου η διάταξη αυτή να είναι σύμφωνη με το πρωτογενές δίκαιο. Θα ήταν, όμως, αντίθετο προς το πρωτογενές δίκαιο να ερμηνευθεί η ενεργητική νομιμοποίηση των φυσικών ή νομικών προσώπων στο πλαίσιο του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 πιο περιοριστικά απ' ό,τι στο πλαίσιο του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως αυτό ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας.

22 Ο ACER αντικρούει τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας και ζητεί, κατ' ουσίαν, την απόρριψη του δεύτερου λόγου ακυρώσεως.

23 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι ο δικαστής της Ένωσης έχει δεχθεί ότι η προβολή λόγων ακυρώσεως μέσω αναφοράς στο ουσιαστικό περιεχόμενό τους και όχι στον νομικό χαρακτηρισμό τους κρίνεται επαρκής, υπό την προϋπόθεση ότι οι λόγοι αυτοί συνάγονται από το δικόγραφο της προσφυγής κατά τρόπο αρκούντως σαφή (βλ. αποφάσεις της 23ης Σεπτεμβρίου 2004, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-297/02, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2004:550, σκέψη 57 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 24ης Σεπτεμβρίου 2015, Ιταλία και Ισπανία κατά Επιτροπής, T-124/13 και T-191/13, EU:T:2015:690, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· απόφαση της 19ης Ιανουαρίου 2017, Επιτροπή κατά Frieberger και Vallin, T-232/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:15, σκέψη 33).

24 Επιπλέον, σύμφωνα με τη νομολογία, μπορεί να θεωρηθεί ότι προβάλλεται εμμέσως ένσταση ελλείψεως νομιμότητας, στο μέτρο που από το δικόγραφο της προσφυγής προκύπτει με σχετική σαφήνεια ότι ο προσφεύγων διατυπώνει πράγματι μια τέτοια αιτίαση (πρβλ. αποφάσεις της 6ης Ιουνίου 1996, Baiwir κατά Επιτροπής, T-262/94, EU:T:1996:75, σκέψη 37, της 27ης Νοεμβρίου 2018, Mouvement pour une Europe des nations et des libertés κατά Κοινοβουλίου, T-829/16, EU:T:2018:840, σκέψη 66, και της 21ης Δεκεμβρίου 2022, Falke κατά Επιτροπής, T-306/21, EU:T:2022:834, σκέψη 30).

25 Εν προκειμένω, από το περιεχόμενο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, όπως αυτό αναπτύσσεται στα σημεία 138 έως 151 και 159 του δικογράφου της προσφυγής καθώς και στα σημεία 56 έως 60 του υπομνήματος απαντήσεως, προκύπτει ότι η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942, προκειμένου να είναι σύμφωνο με την αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και με το άρθρο 47 του Χάρτη –όπως τίθεται σε εφαρμογή με το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το οποίο της παρέχει ενεργητική νομιμοποίηση προς άσκηση προσφυγής ενώπιον του δικαστή της Ένωσης με αίτημα την ακύρωση κάθε πράξης η οποία, όπως η αρχική απόφαση, είναι κανονιστική πράξη που την αφορά άμεσα και για την εφαρμογή της οποίας δεν απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα– καθώς και με την αρχή της ισότητας έναντι του νόμου που κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη, έπρεπε να ερμηνευθεί από το συμβούλιο προσφυγών, στην προσβαλλόμενη απόφαση, υπό την έννοια ότι της επέτρεπε να ασκήσει προσφυγή ενώπιόν του κατά της εν λόγω απόφασης.

26 Οι αναπτύξεις που μνημονεύονται στη σκέψη 25 ανωτέρω πρέπει να νοηθούν ως εμπεριέχουσες, κατ' ουσίαν, διττή αιτίαση, με την οποία είτε προβάλλεται ότι η ερμηνεία του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 από το συμβούλιο προσφυγών, στην προσβαλλόμενη απόφαση, δεν συνάδει με την αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και με το άρθρο 47 του Χάρτη –όπως τίθεται σε εφαρμογή με το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, ως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας– καθώς και με την αρχή της ισότητας έναντι του νόμου που κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη (πρώτη αιτίαση), είτε προβάλλεται εμμέσως ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 για τον λόγο ότι αυτό δεν είναι σύμφωνο με τις ως άνω αρχές και τα ως άνω άρθρα του Χάρτη (δεύτερη αιτίαση).

27 Απαντώντας σε μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας ληφθέν βάσει των άρθρων 89 και 90 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε ότι το δικόγραφο της προσφυγής περιείχε εμμέσως τέτοια ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942.

28 Καθόσον, απαντώντας σε άλλο μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας, ο ACER αντέτεινε ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 προβλήθηκε εκπροθέσμως, με την απάντηση της προσφεύγουσας στο μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας που της είχε απευθύνει το Γενικό Δικαστήριο, και έπρεπε, ως εκ τούτου, σύμφωνα με τη νομολογία που απορρέει από τη σκέψη 23 της απόφασης της 15ης Μαΐου 2008, Ισπανία κατά Συμβουλίου (C-442/04, EU:C:2008:276), τις σκέψεις 38 και 39 της απόφασης της 26ης Ιουνίου 2008, Alferink κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-94/98, EU:T:2008:226), και τις σκέψεις 64 έως 66 της απόφασης της 24ης Σεπτεμβρίου 2008, Reliance Industries κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (T-45/06, EU:T:2008:398), να απορριφθεί ως απαράδεκτη, επισημαίνεται ότι οι δύο αιτιάσεις που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 26 ανωτέρω προέκυπταν κατά τρόπο αρκούντως σαφή από τα σημεία 138 έως 151 του δικογράφου της προσφυγής. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η αντίρρηση που προέβαλε ο ACER και να εξεταστούν οι δύο αυτές αιτιάσεις επί της ουσίας.

29 Προκαταρκτικώς, παρατηρείται ότι, όπως δέχονται οι διάδικοι με τα υπομνήματά τους και το συμβούλιο προσφυγών στα σημεία 42 και 52 της προσβαλλόμενης απόφασης, η αρχική απόφαση, μολονότι εκδόθηκε υπό τη μορφή απόφασης απευθυνόμενης ατομικά στους ΔΣΜ της περιφέρειας που περιλαμβάνει το Βέλγιο, την Τσεχική Δημοκρατία, τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Κροατία, το Λουξεμβούργο, την Ουγγαρία, τις Κάτω Χώρες, την Αυστρία, την Πολωνία, τη Ρουμανία, τη Σλοβενία και τη Σλοβακία (στο εξής: περιφέρεια CORE), είναι κανονιστική πράξη η οποία αφορά άμεσα την προσφεύγουσα και για την εφαρμογή της οποίας δεν απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα, κατά την έννοια της τρίτης περίπτωσης που μνημονεύεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας, με αποτέλεσμα η προσφεύγουσα να εμπίπτει, ως προς την απόφαση αυτή, στην κατηγορία των φυσικών ή νομικών προσώπων της τρίτης περίπτωσης που μνημονεύεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

30 Κατόπιν της ανωτέρω διευκρίνισης, πρέπει να εξακριβωθεί αν, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της πρώτης αιτίασης, το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 έπρεπε να ερμηνευθεί από το συμβούλιο προσφυγών, στην προσβαλλόμενη απόφαση, υπό την έννοια ότι της παρείχε ενεργητική νομιμοποίηση προς άσκηση προσφυγής ενώπιόν του κατά της αρχικής απόφασης, προκειμένου να διασφαλιστεί η συμφωνία της διάταξης αυτής με την αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και με το άρθρο 47 του Χάρτη –όπως τίθεται σε εφαρμογή με το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, ως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας– καθώς και με την αρχή της ισότητας έναντι του νόμου που κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη.

31 Κατά τη νομολογία, η ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης δεν είναι δυνατόν να έχει ως αποτέλεσμα να καθίσταται άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας το σαφές και ακριβές γράμμα της διάταξης. Επομένως, εφόσον η έννοια μιας τέτοιας διάταξης προκύπτει σαφώς από το ίδιο το γράμμα της, ο δικαστής της Ένωσης δεν μπορεί να αποκλίνει από τη γραμματική ερμηνεία της (βλ. απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 2023, Ministarstvo financija, C-682/22, EU:C:2023:920, σκέψη 31 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Κατά πάγια νομολογία, για την ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης, εφόσον το γράμμα της δεν οριοθετεί ρητώς το πεδίο εφαρμογής της, επιβάλλεται η συνεκτίμηση του πλαισίου στο οποίο αυτή εντάσσεται, καθώς και των σκοπών που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος (βλ. απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2021, Whiteland Import Export, C-308/19, EU:C:2021:47, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

32 Κατά το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942, το οποίο αφορά τις «[α]ποφάσεις [του ACER που υπόκεινται] σε προσφυγή», «[κ]άθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, συμπεριλαμβανομένων των [ΕΡΑ], δύναται να προσβάλει απόφαση [του ACER] που αναφέρεται στο άρθρο 2 στοιχείο δ) [του εν λόγω κανονισμού] η οποία απευθύνεται σε αυτό ή απόφαση η οποία, παρότι έχει τον τύπο απόφασης που απευθύνεται σε άλλο πρόσωπο, αφορά άμεσα και προσωπικά το συγκεκριμένο πρόσωπο».

33 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η αρχική απόφαση, με την οποία ο ACER αποφάνθηκε επί τροποποιήσεων της επίμαχης μεθοδολογίας τις οποίες πρότειναν οι ΔΣΜ της περιφέρειας CORE, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο β′, του κανονισμού 2019/942, αποτελεί απόφαση του ACER κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού.

34 Από το σαφές και ακριβές γράμμα του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 προκύπτει ότι η προσφεύγουσα, ως νομικό πρόσωπο που δεν είναι αποδέκτης της αρχικής απόφασης, η οποία, σύμφωνα με το άρθρο της 2, απευθύνεται στους ΔΣΜ της περιφέρειας CORE, μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατά της εν λόγω απόφασης μόνον εάν αυτή την αφορά όχι μόνον άμεσα, αλλά και ατομικά.

35 Μολονότι είναι αληθές ότι η προϋπόθεση περί ατομικού επηρεασμού που τίθεται με το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα των γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης, όπως αυτές κατοχυρώνονται στον Χάρτη, μια τέτοια ερμηνεία δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα τη μη εφαρμογή της εν λόγω προϋπόθεσης, η οποία προβλέπεται ρητώς στο κείμενο της διάταξης, διότι κάτι τέτοιο θα κατέληγε σε contra legem ερμηνεία.

36 Επ’ αυτού, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η ευρεία ερμηνεία είναι δυνατή μόνον εφόσον συμβιβάζεται με το γράμμα της οικείας διάταξης και ότι ακόμη και η αρχή της σύμφωνης προς υπέρτερο κανόνα δεσμευτικής ισχύος ερμηνείας δεν μπορεί να αποτελέσει έρεισμα για contra legem ερμηνεία (βλ. διάταξη της 15ης Δεκεμβρίου 2023, Stan κατά Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας, T-103/23, EU:T:2023:871, σκέψη 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· βλ. επίσης, κατ’ αναλογίαν, αποφάσεις της 19ης Σεπτεμβρίου 2019, Rayonna prokuratura Lom, C-467/18, EU:C:2019:765, σκέψη 61, και της 5ης Οκτωβρίου 2020, Brown κατά Επιτροπής, T-18/19, EU:T:2020:465, σκέψη 111).

37 Ως εκ τούτου, διαπιστώνεται ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, το συμβούλιο προσφυγών ορθώς δεν ερμήνευσε το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 υπό την έννοια ότι επέτρεπε στην προσφεύγουσα, ως νομικό πρόσωπο κατά την έννοια της διάταξης αυτής, να ασκήσει προσφυγή ενώπιόν του κατά της αρχικής απόφασης χωρίς να χρειάζεται να αποδείξει ότι η εν λόγω απόφαση την αφορούσε όχι μόνον άμεσα, αλλά και ατομικά.

38 Συνεπώς, η πρώτη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

39 Ακολούθως πρέπει να εξεταστεί επί της ουσίας η δεύτερη αιτίαση, η οποία αντιστοιχεί στην εμμέσως προβαλλόμενη ένσταση ελλείψεως νομιμότητας για την οποία έγινε λόγος στη σκέψη 26 ανωτέρω.

40 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με γενική ερμηνευτική αρχή, μια πράξη της Ένωσης πρέπει να ερμηνεύεται, στο μέτρο του δυνατού, κατά τρόπο ώστε να μη θίγεται το κύρος της (αποφάσεις της 4ης Οκτωβρίου 2001, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-403/99, EU:C:2001:507, σκέψη 37, και της 19ης Νοεμβρίου 2009, Sturgeon κ.λπ., C-402/07 και C-432/07, EU:C:2009:716, σκέψη 47). Ομοίως, όταν μια διάταξη του δικαίου της Ένωσης επιδέχεται πλείονες ερμηνείες, πρέπει να προτιμάται η ερμηνεία η οποία διασφαλίζει την πρακτική της αποτελεσματικότητα (απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2009, Sturgeon κ.λπ., C-402/07 και C-432/07, EU:C:2009:716, σκέψη 47· πρβλ. επίσης απόφαση της 22ας Σεπτεμβρίου 1988, Ομόσπονδο κράτος του Σάαρ κ.λπ., 187/87, EU:C:1988:439, σκέψη 19 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

41 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι, με τις απαντήσεις τους στα μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας που τους απηύθυνε το Γενικό Δικαστήριο, ο ACER –επικουρικώς– καθώς και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή –κατά κύριο λόγο– υποστήριξαν, εν συνόψει, ότι το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 δεν αντιβαίνει στην αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας ούτε στο άρθρο 47 του Χάρτη, όπως τίθεται σε εφαρμογή με το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, καθώς και στην αρχή της ισότητας έναντι του νόμου που κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη, διότι δεν εμποδίζει, σε περιπτώσεις όπως οι επίμαχες στην υπό κρίση υπόθεση, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία δεν είναι αποδέκτες πράξης γενικής ισχύος του ACER για την εφαρμογή της οποίας δεν απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα και τα οποία η πράξη αυτή αφορά άμεσα αλλά όχι ατομικά, δηλαδή την κατηγορία φυσικών ή νομικών προσώπων της τρίτης περίπτωσης που μνημονεύεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας, να ασκήσουν απευθείας προσφυγή ακυρώσεως κατά της εν λόγω πράξης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

42 Δεδομένου ότι η αρχική απόφαση αποτελεί, ως προς την προσφεύγουσα, κανονιστική πράξη η οποία την αφορά άμεσα και για την εφαρμογή της οποίας δεν απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας (βλ. σκέψη 29 ανωτέρω), η προσφεύγουσα ανήκει στην κατηγορία φυσικών ή νομικών προσώπων η οποία καλύπτεται από την τρίτη περίπτωση που μνημονεύεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και η οποία, όπως και οι άλλες δύο κατηγορίες φυσικών ή νομικών προσώπων που καλύπτονται από την πρώτη και τη δεύτερη περίπτωση του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, δηλαδή τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία είναι αποδέκτες της πράξης ή τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά, μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατά της πράξης αυτής ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 263, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

43 Ωστόσο, το άρθρο 263, πέμπτο εδάφιο, ΣΛΕΕ ορίζει ότι οι πράξεις για τη δημιουργία λοιπών οργάνων ή οργανισμών της Ένωσης μπορούν να προβλέπουν ειδικές προϋποθέσεις και πρακτικές ρυθμίσεις όσον αφορά τις προσφυγές που ασκούνται από φυσικά ή νομικά πρόσωπα κατά πράξεων αυτών των λοιπών οργάνων ή οργανισμών που προορίζονται να παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι των εν λόγω προσώπων.

44 Κατόπιν πρότασης της Επιτροπής, ο νομοθέτης της Ένωσης προέβλεψε, στα άρθρα 28 και 29 του κανονισμού 2019/942, θεωρούμενα υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψης 34 του κανονισμού, ότι τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία είναι αποδέκτες των πράξεων του ACER ή τα οποία αφορούν άμεσα και ατομικά οι πράξεις αυτές πρέπει, για λόγους διαδικαστικής οικονομίας, να έχουν δικαίωμα προσφυγής ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών.

45 Στο πλαίσιο αυτό, όπως προκύπτει από τις απαντήσεις τους στα μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας που τους απηύθυνε το Γενικό Δικαστήριο, το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή έκριναν ότι δεν ήταν σκόπιμο να περιληφθούν, μεταξύ των φυσικών ή νομικών προσώπων που μπορούν, δυνάμει του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942, να ασκήσουν προσφυγή κατά απόφασης του ACER διαλαμβανόμενης στο άρθρο 2, στοιχείο δ′, του εν λόγω κανονισμού, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που εμπίπτουν στην κατηγορία της τρίτης περίπτωσης που μνημονεύεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας, καθόσον, κατά κανόνα, ο ACER εκδίδει «ατομικές αποφάσεις», δυνάμει του άρθρου 2, στοιχείο δ′, του κανονισμού αυτού, ως προς τις οποίες υπάρχει δυνατότητα προσφυγής ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών. Εάν ο ACER εκδώσει, όπως στην υπό κρίση υπόθεση (βλ. σκέψη 29 ανωτέρω), κανονιστική πράξη, είναι δυνατή η άσκηση ευθείας προσφυγής δυνάμει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

46 Στο μέτρο που, ως προς το ζήτημα αυτό, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατ’ εφαρμογήν του άρθρου 29 του κανονισμού 2019/942, δεν μπορούσε να ασκήσει απευθείας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγή ακυρώσεως κατά της αρχικής απόφασης βάσει της τρίτης περίπτωσης που μνημονεύεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, πρέπει να σημειωθεί ότι, βεβαίως, κατά το άρθρο 29 του κανονισμού 2019/942, «[η] άσκηση προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου [της Ευρωπαϊκής Ένωσης] για την ακύρωση απόφασης που εξέδωσε ο ACER σύμφωνα με τον [εν λόγω] κανονισμό […] είναι δυνατή μόνον αφού εξαντληθούν οι διαδικασίες [προηγούμενης] προσφυγής που αναφέρονται στο άρθρο 28 [του κανονισμού]» και ότι η διάταξη αυτή υποχρεώνει τους μη προνομιούχους προσφεύγοντες να επιδιώξουν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου την ακύρωση των αποφάσεων του συμβουλίου προσφυγών (πρβλ. απόφαση της 16ης Μαρτίου 2022, MEKH και FGSZ κατά ACER, T-684/19 και T-704/19, EU:T:2022:138, σκέψεις 35 έως 42).

47 Ωστόσο, επισημαίνεται ότι η απόφαση της 16ης Μαρτίου 2022, MEKH και FGSZ κατά ACER (T-684/19 και T-704/19, EU:T:2022:138), πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται και, ιδίως, του γεγονότος ότι οι προσφεύγουσες στην υπόθεση εκείνη είχαν αναμφισβήτητα ενεργητική νομιμοποίηση προς άσκηση προσφυγής ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών, αλλά δεν μπορούσαν παραδεκτώς να αμφισβητήσουν, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, τη νομιμότητα των αρχικών αποφάσεων του ACER, λαμβανομένων υπόψη των άρθρων 28 και 29 του κανονισμού 2019/942.

48 Συναφώς, στο μέτρο που, για τους λόγους που εκτέθηκαν στη σκέψη 45 ανωτέρω, ο νομοθέτης της Ένωσης δεν υπήγαγε στην κατ’ άρθρο 28 του κανονισμού 2019/942 διαδικασία προηγούμενης προσφυγής την κατηγορία φυσικών ή νομικών προσώπων στην οποία εμπίπτει η προσφεύγουσα, η εξάντληση της διαδικασίας αυτής την οποία απαιτεί το άρθρο 29 του κανονισμού δεν μπορεί να

ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι εφαρμόζεται στην εν λόγω κατηγορία. Επομένως, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία υπάγονται στην κατηγορία της τρίτης περίπτωσης που μνημονεύεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας, δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της υποχρεωτικής διαδικασίας προηγούμενης προσφυγής την οποία θεσπίζουν τα άρθρα 28 και 29 του κανονισμού 2019/942 και πρέπει, σε αντίθεση με τα πρόσωπα που υπάγονται στις άλλες δύο κατηγορίες που μνημονεύονται στο άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού, να ασκούν τις προσφυγές τους κατά των επίμαχων πράξεων του ACER απευθείας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, σύμφωνα με την τρίτη περίπτωση που μνημονεύεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας.

49 Πράγματι, όπως υποστηρίζουν το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή με τις απαντήσεις τους στα μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας, ο κανονισμός 2019/942 δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε να υποβάλει στον έλεγχο του συμβουλίου προσφυγών το σύνολο των πράξεων που εκδίδει ο ACER, καθόσον το καθ’ ύλην πεδίο εφαρμογής του άρθρου 28 του κανονισμού περιορίζεται στις ατομικές αποφάσεις που μνημονεύονται στο άρθρο 2, στοιχείο δ′, του εν λόγω κανονισμού. Άλλωστε, ο νομοθέτης της Ένωσης ακολούθησε αυτή την «υβριδική» προσέγγιση και κατά τη σύσταση των οργάνων προσφυγής διαφόρων άλλων οργανισμών, όπως προκύπτει από τους κανονισμούς για τη σύσταση των οργάνων προσφυγής του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων (ECHA), της Ευρωπαϊκής Αρχής Τραπεζών (ΕΑΤ), του Ενιαίου Συμβουλίου Εξυγίανσης (ΕΣΕ), του Οργανισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την Ασφάλεια της Αεροπορίας (EASA), της Ευρωπαϊκής Αρχής Κινητών Αξιών και Αγορών (ESMA) και της Ευρωπαϊκής Αρχής Ασφαλίσεων και Επαγγελματικών Συντάξεων (ΕΙΟΡΑ). Επ’ αυτού, παρατηρείται ότι, στις απαντήσεις τους στα μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας, το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υπογράμμισαν ότι η απουσία ρητής αναφοράς, στον κανονισμό 2019/942, της δυνατότητας ευθείας προσφυγής ενώπιον του δικαστή της Ένωσης στις περιπτώσεις κατά τις οποίες δεν πληρούνται οι κατ’ άρθρο 28 του κανονισμού αυτού προϋποθέσεις παραδεκτού δεν ασκεί επιρροή, διότι μια τέτοια αναφορά θα είχε καθαρά δηλωτικό χαρακτήρα, δεδομένου ότι το άρθρο 263 ΣΛΕΕ δεν χρειάζεται να μεταφερθεί στο παράγωγο δίκαιο της Ένωσης προκειμένου να εφαρμοστεί.

50 Εξάλλου, η ερμηνεία που προκρίνεται στη σκέψη 48 ανωτέρω δεν έρχεται σε αντίθεση με τη σκέψη 57 της απόφασης της 9ης Μαρτίου 2023, ACER κατά Aquind (C-46/21 P, EU:C:2023:182), στην οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι «τα […] όργανα προσφυγής [των οργανισμών της Ένωσης] αποτελούν πρόσφορο μέσο για την προστασία των δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων», δεδομένου ότι η διαπίστωση αυτή δεν συνεπάγεται ότι ο έλεγχος που ασκεί το συμβούλιο προσφυγών του ACER είναι το μόνον πρόσφορο μέσο για την προστασία, έναντι των αποφάσεων του ACER, των δικαιωμάτων των φυσικών ή νομικών προσώπων που δεν μπορούν να προσφύγουν στο εν λόγω συμβούλιο βάσει του άρθρου 28 του κανονισμού 2019/942.

51 Η ερμηνεία αυτή δεν έρχεται σε αντίθεση ούτε με την αιτιολογική σκέψη 34 του κανονισμού 2019/942, η οποία αναφέρει ότι, «[ό]ταν ο ACER έχει αποφασιστικές αρμοδιότητες, θα πρέπει να παρέχεται στους ενδιαφερομένους, για λόγους διαδικαστικής οικονομίας, δικαίωμα προσφυγής σε συμβούλιο προσφυγών». Πράγματι, η αιτιολογική αυτή σκέψη πρέπει να διαβαστεί σε συνδυασμό με το κείμενο των άρθρων 28 και 29 του κανονισμού 2019/942 και με τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 50 ανωτέρω, από τα οποία προκύπτει ότι το συμβούλιο προσφυγών αποτελεί πρόσφορο μέσο για την προστασία των δικαιωμάτων των μερών τα οποία αφορούν οι πράξεις του ACER, εφόσον αυτά πληρούν τις προϋποθέσεις παραδεκτού που μνημονεύονται στον εν λόγω κανονισμό. Εντούτοις, ούτε η αιτιολογική σκέψη 34 του κανονισμού 2019/942 ούτε η προαναφερθείσα νομολογία μπορούν να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι η άσκηση ευθείας

προσφυγής ενώπιον του δικαστή της Ένωσης βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ από φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία δεν νομιμοποιούνται να προσφύγουν ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών δυνάμει του άρθρου 28 του εν λόγω κανονισμού δεν αποτελεί πρόσφορο μέσο για τον έλεγχο, σε πρώτο βαθμό, της νομιμότητας των πράξεων του ACER.

52 Ακόμη και αν, όπως υποστηρίζουν ο ACER, το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή με τις απαντήσεις τους στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ή στα μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας που τους απηύθυνε το Γενικό Δικαστήριο, το άρθρο 263, πέμπτο εδάφιο, ΣΛΕΕ παρέχει στον νομοθέτη της Ένωσης εξουσία εκτιμήσεως προκειμένου να καθορίζει τις ειδικές προϋποθέσεις και τις πρακτικές ρυθμίσεις όσον αφορά τις προσφυγές που ασκούνται από φυσικά ή νομικά πρόσωπα κατά των πράξεων λοιπών οργάνων ή οργανισμών της Ένωσης οι οποίες προορίζονται να παραγάγουν έννομα αποτελέσματα έναντι των εν λόγω προσώπων, η εξουσία αυτή, σε κάθε περίπτωση, μπορεί να ασκηθεί μόνον εφόσον τηρούνται το πρωτογενές δίκαιο και, ιδίως, οι γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης.

53 Επομένως, τίθεται, πρώτον, το ερώτημα αν, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η διαφορετική μεταχείριση που εισάγει το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 μεταξύ της κατηγορίας φυσικών ή νομικών προσώπων την οποία αφορά η τρίτη περίπτωση που μνημονεύεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας, και των λοιπών κατηγοριών φυσικών ή νομικών προσώπων τα οποία αφορούν η πρώτη και η δεύτερη περίπτωση που μνημονεύονται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ ως προς τη δυνατότητα προσφυγής ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών είναι ασύμβατη προς την αρχή της ισότητας έναντι του νόμου που κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη.

54 Επ' αυτού, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, η κατά το άρθρο 20 του Χάρτη ισότητα έναντι του νόμου αποτελεί γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης η οποία επιτάσσει να μην επιφυλάσσεται διαφορετική μεταχείριση σε συγκρίσιμες καταστάσεις ούτε η ίδια μεταχείριση σε διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν μια τέτοια μεταχείριση δικαιολογείται αντικειμενικώς [βλ. απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2021, État belge (Δικαίωμα διαμονής σε περίπτωση ενδοοικογενειακής βίας), C-930/19, EU:C:2021:657, σκέψη 57 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

55 Η απαίτηση να είναι οι καταστάσεις συγκρίσιμες προκειμένου να διαπιστωθεί παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης πρέπει να εκτιμάται υπό το πρίσμα του συνόλου των στοιχείων που τις χαρακτηρίζουν, ιδίως δε υπό το πρίσμα του αντικειμένου και του σκοπού της πράξης που εισάγει την επίμαχη διάκριση, εξυπακουομένου ότι πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, προς τούτο, οι αρχές και οι σκοποί του τομέα στον οποίο εμπίπτει η πράξη αυτή. Εφόσον οι καταστάσεις δεν είναι συγκρίσιμες, η διαφορετική μεταχείρισή τους δεν θίγει την ισότητα έναντι του νόμου η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη [βλ. απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2021, État belge (Δικαίωμα διαμονής σε περίπτωση ενδοοικογενειακής βίας), C-930/19, EU:C:2021:657, σκέψη 58 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

56 Εν προκειμένω, πρέπει να εκτιμηθεί αν, υπό το πρίσμα του αντικειμένου και του σκοπού του συστήματος εσωτερικής προσφυγής του ACER που θεσπίστηκε με τα άρθρα 28 και 29 του κανονισμού 2019/942, η κατάσταση φυσικού ή νομικού προσώπου το οποίο εμπίπτει στην κατηγορία της τρίτης περίπτωσης που μνημονεύεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας, και το οποίο επιθυμεί να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά απόφασης του ACER δυνάμει του κανονισμού αυτού είναι συγκρίσιμη με την

κατάσταση φυσικού ή νομικού προσώπου το οποίο εμπίπτει στις λοιπές κατηγορίες, δηλαδή εκείνες της πρώτης και της δεύτερης περίπτωσης που μνημονεύονται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, και το οποίο επίσης επιθυμεί να ασκήσει τέτοια προσφυγή.

57 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι, όπως έχει ήδη επιβεβαιώσει ο δικαστής της Ένωσης, στο μέτρο που ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε να παράσχει στο συμβούλιο προσφυγών την αναγκαία εμπειρογνωμοσύνη ώστε να είναι σε θέση να προβαίνει το ίδιο σε εκτιμήσεις που αφορούν περίπλοκα πραγματικά στοιχεία τεχνικής και οικονομικής φύσεως στον τομέα της ενέργειας, το εν λόγω συμβούλιο δεν μπορεί να ασκεί απλώς περιορισμένο έλεγχο επί των αποφάσεων του ACER. Αντιθέτως, στηριζόμενο στις νομικές και επιστημονικές ικανότητες των μελών του, πρέπει να εξετάζει αν τα επιχειρήματα που προέβαλε ο προσφεύγων είναι ικανά να αποδείξουν ότι οι εκτιμήσεις επί των οποίων στηρίζεται η απόφαση του ACER ενέχουν πλάνη (πρβλ. αποφάσεις της 9ης Μαρτίου 2023, ACER κατά Aquind, C-46/21 P, EU:C:2023:182, σκέψεις 53 έως 72, και της 18ης Νοεμβρίου 2020, Aquind κατά ACER, T-735/18, EU:T:2020:542, σκέψεις 45 έως 71).

58 Στο πλαίσιο αυτό, ο δικαστής της Ένωσης έχει διευκρινίσει ότι η σύσταση του συμβουλίου προσφυγών εντάσσεται σε μια σφαιρική προσέγγιση, την οποία προέκρινε ο νομοθέτης της Ένωσης, με σκοπό τη θέσπιση εντός των οργανισμών της Ένωσης οργάνων προσφυγής όταν στους οργανισμούς αυτούς έχει ανατεθεί εξουσία λήψης απόφασης επί περίπλοκων τεχνικών ή επιστημονικών ζητημάτων η οποία μπορεί να επηρεάσει άμεσα τη νομική κατάσταση των ενδιαφερομένων. Τα εν λόγω όργανα προσφυγής αποτελούν πρόσφορο μέσο για την προστασία των δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων σε ένα πλαίσιο όπου, κατά πάγια νομολογία, δεδομένου ότι οι αρχές της Ένωσης διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, ιδίως όσον αφορά τα άκρως περίπλοκα πραγματικά στοιχεία επιστημονικού και τεχνικού χαρακτήρα, προκειμένου να καθορίσουν τη φύση και την έκταση των μέτρων που λαμβάνουν, ο έλεγχος του δικαστή της Ένωσης πρέπει να περιορίζεται στην εξέταση του ζητήματος αν η άσκηση της εν λόγω εξουσίας ενέχει πρόδηλη πλάνη ή κατάχρηση εξουσίας ή ακόμη αν οι αρχές αυτές υπερέβησαν προδήλως τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως την οποία διαθέτουν (απόφαση της 9ης Μαρτίου 2023, ACER κατά Aquind, C-46/21 P, EU:C:2023:182, σκέψεις 56 και 57· βλ., επίσης, απόφαση της 7ης Μαρτίου 2013, Bilbaína de Alquitranes κ.λπ. κατά ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, σκέψη 76 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

59 Επομένως, διαπιστώνεται ότι το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942, μη επιτρέποντας στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία, όπως η προσφεύγουσα, εμπίπτουν στην κατηγορία της τρίτης περίπτωσης που μνημονεύεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας, να προσφύγουν στο συμβούλιο προσφυγών, εισάγει διαφορετική μεταχείριση, στο μέτρο που τα πρόσωπα αυτά θα μπορούν να επιτύχουν μόνον έναν περιορισμένο έλεγχο των αποφάσεων του ACER ασκούμενο από το Γενικό Δικαστήριο όσον αφορά τις περίπλοκες επιστημονικές, τεχνικές ή οικονομικές εκτιμήσεις στον τομέα της ενέργειας, ενώ τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία εμπίπτουν στις κατηγορίες της πρώτης και της δεύτερης περίπτωσης που μνημονεύονται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ μπορούν να επωφεληθούν από την άσκηση πλήρους ελέγχου εκ μέρους του συμβουλίου προσφυγών όσον αφορά τις εν λόγω επιστημονικές, τεχνικές ή οικονομικές εκτιμήσεις.

60 Ωστόσο, όπως υποστήριξαν κατ’ ουσίαν ο ACER, το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή με τις απαντήσεις τους στα μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας που τους απηύθυνε το Γενικό Δικαστήριο, η διαφορετική αυτή μεταχείριση όσον αφορά την πρόσβαση στον πλήρη έλεγχο που ασκεί το συμβούλιο προσφυγών δικαιολογείται από την κατά το μάλλον ή ήττον στενή σχέση μεταξύ των διαφόρων κατηγοριών ενδιαφερόμενων φυσικών ή νομικών προσώπων και των

αποφάσεων του ACER. Πράγματι, ενώ τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που εμπίπτουν στις κατηγορίες της πρώτης και της δεύτερης περίπτωσης που μνημονεύονται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας, εξατομικεύονται με τις εν λόγω αποφάσεις, καθόσον είναι οι αποδέκτες τους ή καθόσον οι αποφάσεις αυτές τα θίγουν με τρόπο ανάλογο εκείνου με τον οποίο θα θιγόταν ένας αποδέκτης, λόγω ορισμένων ιδιαίτερων ιδιοτήτων τους ή μιας πραγματικής κατάστασης η οποία τα διακρίνει έναντι κάθε άλλου προσώπου (αποφάσεις της 15ης Ιουλίου 1963, Plaumann κατά Επιτροπής, 25/62, EU:C:1963:17, σ. 223, και της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, Mory κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-33/14 P, EU:C:2015:609, σκέψη 93), τούτο δεν ισχύει ως προς τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που εμπίπτουν στην κατηγορία της τρίτης περίπτωσης που μνημονεύεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

61 Συνεπώς, η διαφορετική αυτή μεταχείριση, η οποία στηρίζεται στα αντικειμενικά κριτήρια που ορίζονται στο άρθρο 28 του κανονισμού 2019/942, είναι δικαιολογημένη, διότι συνδέεται με νομίμως επιδιωκόμενο από την επίμαχη νομοθεσία σκοπό και είναι ανάλογη προς τον σκοπό που επιδιώκεται με τη συγκεκριμένη μεταχείριση (πρβλ. αποφάσεις της 5ης Ιουλίου 1977, Bela-Mühle Bergmann, 114/76, EU:C:1977:116, σκέψη 7, και της 16ης Δεκεμβρίου 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine κ.λπ., C-127/07, EU:C:2008:728, σκέψη 47).

62 Πράγματι, η χρήση των αντικειμενικών κριτηρίων που θέτει ο νομοθέτης της Ένωσης με το άρθρο 28 του κανονισμού 2019/942 συνδέεται με τον επιδιωκόμενο από τη διάταξη αυτή σκοπό, ο οποίος συνίσταται στη θέσπιση συστήματος διοικητικών προσφυγών όσον αφορά συγκεκριμένες κατηγορίες πράξεων του ACER και φυσικών ή νομικών προσώπων που έχουν στενή σχέση με αυτές.

63 Λαμβανομένης υπόψη της λιγότερο στενής σχέσης τους με τις «ατομικές αποφάσεις» του ACER σε σύγκριση με τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που εμπίπτουν στις κατηγορίες της πρώτης και της δεύτερης περίπτωσης που μνημονεύονται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας, δικαιολογείται και ενδείκνυται τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία, όπως η προσφεύγουσα, εμπίπτουν στην κατηγορία της τρίτης περίπτωσης που μνημονεύεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ να έχουν μόνον τη δυνατότητα να επιτύχουν περιορισμένο έλεγχο των αποφάσεων αυτών ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, διευκρινιζομένου ότι, σε αντίθεση με τα πρόσωπα που εμπίπτουν στις άλλες δύο κατηγορίες, τα εν λόγω πρόσωπα δεν υπόκεινται ούτε στην επιβαλλόμενη από το άρθρο 29 του κανονισμού 2019/942 υποχρέωση εξάντλησης των διαδικασιών προηγούμενης προσφυγής που διαλαμβάνονται στο άρθρο 28 του κανονισμού αυτού (βλ. σκέψη 47 ανωτέρω) ούτε στη διαδικασία προηγούμενης έγκρισης της εξέτασης των αιτήσεων αναιρέσεως που προβλέπεται στο άρθρο 58α του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

64 Επιπλέον, κατά τη νομολογία, για να μπορεί να προσαφθεί στον νομοθέτη της Ένωσης ότι παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχείρισης, πρέπει αυτός να έχει αντιμετωπίσει με διαφορετικό τρόπο συγκρίσιμες καταστάσεις, προκαλώντας μειονέκτημα για ορισμένα πρόσωπα σε σχέση με άλλα (αποφάσεις της 13ης Ιουλίου 1962, Klöckner-Werke και Hoesch κατά Ανωτάτης Αρχής, 17/61 και 20/61, EU:C:1962:30, σ. 652, και της 16ης Δεκεμβρίου 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine κ.λπ., C-127/07, EU:C:2008:728, σκέψη 39).

65 Συναφώς, ο άμεσος έλεγχος τον οποίο διενεργεί το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι προκαλεί μειονέκτημα για φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία δεν εμπίπτουν, όσον αφορά μια πράξη του ACER, σε κάποια από τις περιπτώσεις που μνημονεύονται στο άρθρο 28 του κανονισμού 2019/942.

66 Πράγματι, το γεγονός ότι η εξέταση πράξης του ACER από το συμβούλιο προσφυγών θεωρήθηκε ως πρόσφορο μέσο για την προστασία των δικαιωμάτων φυσικών ή νομικών προσώπων που έχουν στενή σχέση με την πράξη αυτή σε ένα πλαίσιο στο οποίο οι αρχές της Ένωσης διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, ιδίως όσον αφορά τα άκρως περίπλοκα πραγματικά στοιχεία επιστημονικού και τεχνικού χαρακτήρα, προκειμένου να καθορίσουν τη φύση και την έκταση των μέτρων που λαμβάνουν (πρβλ. απόφαση της 9ης Μαρτίου 2023, ACER κατά Aquind, C-46/21 P, EU:C:2023:182, σκέψη 57), δεν είναι δυνατόν να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η ευθεία προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου βάσει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ δεν μπορεί επίσης να θεωρηθεί ως πρόσφορο μέσο για την προστασία των δικαιωμάτων φυσικών ή νομικών προσώπων που έχουν λιγότερο στενή σχέση με την ίδια αυτή πράξη.

67 Επομένως, ο νομοθέτης της Ένωσης, με το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942, εισήγαγε δικαιολογημένη διαφορετική μεταχείριση μεταξύ φυσικών ή νομικών προσώπων που δεν βρίσκονται σε πανομοιότυπη ή συγκρίσιμη κατάσταση όσον αφορά τις αποφάσεις του ACER και, ως εκ τούτου, δεν χρειάζεται να υπόκεινται στις ίδιες ειδικές προϋποθέσεις ή πρακτικές ρυθμίσεις ως προς τις προσφυγές τις οποίες ασκούν κατά των εν λόγω αποφάσεων, με αποτέλεσμα η διαφορετική αυτή μεταχείριση να μην μπορεί να θεωρηθεί ότι παραβιάζει την αρχή της ισότητας έναντι του νόμου που κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη.

68 Δεύτερον, τίθεται το ερώτημα αν, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το γεγονός ότι τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία, όπως και η ίδια, εμπίπτουν στην κατηγορία της τρίτης περίπτωσης που μνημονεύεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, ως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας, δεν έχουν τη δυνατότητα να προσφύγουν στο συμβούλιο προσφυγών αντιβαίνει στην αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και στο άρθρο 47 του Χάρτη, όπως τίθεται σε εφαρμογή με το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

69 Κατά το άρθρο 47 του Χάρτη, κάθε πρόσωπο του οποίου παραβιάστηκαν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, τηρουμένων των προϋποθέσεων που προβλέπονται στο εν λόγω άρθρο. Από τη νομολογία τόσο του Δικαστηρίου όσο και του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου προκύπτει ότι το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο δεν είναι απόλυτο δικαίωμα και ότι, επομένως, μπορεί να υπόκειται σε περιορισμούς σύμφωνους με την αρχή της αναλογικότητας οι οποίοι επιδιώκουν θεμιτό σκοπό και δεν θίγουν την ίδια την ουσία του δικαιώματος αυτού (βλ. διάταξη της 6ης Απριλίου 2017, PITEE κατά Επιτροπής, C-464/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2017:291, σκέψη 31 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Σύμφωνα με το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, ο περιορισμός του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής δικαιολογείται μόνον εφόσον προβλέπεται από τον νόμο, σέβεται το βασικό περιεχόμενο του εν λόγω δικαιώματος και, τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, είναι αναγκαίος και ανταποκρίνεται πραγματικά σε στόχους γενικού ενδιαφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων (αποφάσεις της 4ης Μαΐου 2016, Pillbox 38, C-477/14, EU:C:2016:324, σκέψη 160, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Star Storage κ.λπ., C-439/14 και C-488/14, EU:C:2016:688, σκέψη 49).

70 Εν προκειμένω, όπως έχει ήδη παρατηρηθεί (βλ. σκέψεις 47 και 67 ανωτέρω), από τον συνδυασμό του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και των άρθρων 28 και 29 του κανονισμού 2019/942, ερμηνευόμενων υπό το πρίσμα της γενικής ερμηνευτικής αρχής που υπενθυμίστηκε στη σκέψη 40 ανωτέρω, προκύπτει ότι τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία, όπως η προσφεύγουσα, εμπίπτουν στην κατηγορία της τρίτης περίπτωσης που μνημονεύεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας, μπορούν να ασκήσουν απευθείας προσφυγή κατά των αποφάσεων του ACER ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

71 Επ' αυτού, επισημαίνεται ότι, στο μέτρο που το ένδικο βοήθημα της προσφυγής ακυρώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου παραμένει διαθέσιμο, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ο νομοθέτης της Ένωσης προσέβαλε το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας κατά τη θέσπιση των άρθρων 28 και 29 του κανονισμού 2019/942.

72 Βεβαίως, όπως επισήμαναν το συμβούλιο προσφυγών, στο σημείο 57 της προσβαλλόμενης απόφασης, και η προσφεύγουσα, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι ειδικές προϋποθέσεις και πρακτικές ρυθμίσεις σχετικά με την προσφυγή ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών τις οποίες θέσπισε ο νομοθέτης της Ένωσης με τα άρθρα 28 και 29 του κανονισμού 2019/942 οδηγούν σε ανεπιθύμητες διαδικαστικές περιπλοκές. Αφενός, θα μπορούσαν να έχουν ως συνέπεια την άσκηση παράλληλων προσφυγών κατά των ίδιων αποφάσεων του ACER ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών και του Γενικού Δικαστηρίου, είτε από τα ίδια φυσικά ή νομικά πρόσωπα σε περίπτωση αμφιβολιών ως προς την κατηγορία του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ στην οποία ανήκουν, είτε από φυσικά ή νομικά πρόσωπα που εμπίπτουν σε διαφορετικές κατηγορίες της ίδιας αυτής διάταξης, με όλες τις περιπλοκές που συνεπάγεται η εξέταση τέτοιων προσφυγών (αναστολή, κατάργηση της δίκης κ.λπ.). Αφετέρου, καθόσον η αρμοδιότητα, αντιστοίχως, του συμβουλίου προσφυγών και του Γενικού Δικαστηρίου να επιληφθούν προσφυγής ασκηθείσας από φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο δεν είναι αποδέκτης πράξης του ACER, αλλά έναντι του οποίου η πράξη αυτή παράγει έννομα αποτελέσματα, και, ως εκ τούτου, η διαδικασία που πρέπει να ακολουθήσει το πρόσωπο αυτό για να προσβάλει την εν λόγω πράξη εξαρτώνται από το σύνθετο νομικό ζήτημα του αν η πράξη «αφορά ατομικά» το συγκεκριμένο πρόσωπο, η εφαρμογή των ως άνω ειδικών προϋποθέσεων και πρακτικών ρυθμίσεων θα μπορούσε να οδηγήσει σε πολυάριθμες διαδικασίες ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών, του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου.

73 Ωστόσο, αφενός, ο κίνδυνος παράλληλων προσφυγών κατά της ίδιας πράξης του ACER υφίσταται ανεξαρτήτως των άρθρων 28 και 29 του κανονισμού 2019/942, καθώς, όπως προκύπτει ιδίως από τη σκέψη 31 της απόφασης της 16ης Μαρτίου 2022, MEKH και FGSZ κατά ACER (T-684/19 και T-704/19, EU:T:2022:138), οι προνομιούχοι προσφεύγοντες έχουν το δικαίωμα να ασκήσουν απευθείας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγή ακυρώσεως κατά απόφασης του ACER. Αφετέρου, ο σύνθετος χαρακτήρας της έννοιας του «ατομικού επηρεασμού» δεν απορρέει ειδικώς από το σύστημα διοικητικής προσφυγής που θεσπίζεται με τα άρθρα 28 και 29 του κανονισμού 2019/942.

74 Εν πάση περιπτώσει, γεγονός παραμένει ότι τέτοιες διαδικαστικές περιπλοκές δεν αρκούν για να διαπιστωθεί ότι το θεσπιζόμενο σύστημα προσφυγής είναι, αυτό καθεαυτό, αντίθετο προς την αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη.

75 Επομένως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ούτε ότι το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 αντιβαίνει στην αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και στο άρθρο 47 του Χάρτη, όπως τίθεται σε εφαρμογή με το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

76 Κατά συνέπεια, η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη και, ως εκ τούτου, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

77 Επομένως, πρέπει να εξεταστεί, ακολούθως, επί της ουσίας ο πρώτος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942

78 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι το συμβούλιο προσφυγών, με την προσβαλλόμενη απόφαση, παρέβη το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942, καθόσον έκρινε ότι η ίδια δεν νομιμοποιούνταν να ασκήσει προσφυγή ενώπιόν του κατά της αρχικής απόφασης, μολονότι η απόφαση αυτή την αφορούσε άμεσα και ατομικά.

79 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, στα σημεία 41 επ. της προσβαλλόμενης απόφασης, το συμβούλιο προσφυγών διαπίστωσε ορθώς, υπό το πρίσμα της νομολογίας, ότι η αρχική απόφαση την αφορούσε άμεσα, καθόσον επηρέαζε άμεσα τη νομική της κατάσταση, εμποδίζοντάς την προσωρινά να καθορίσει ελεύθερα τις τιμές των προσφορών της στην αγορά ενέργειας εξισορρόπησης, δεδομένου ότι οι προσφορές οι οποίες υπερέβαιναν το προσωρινό όριο τιμών που είχε τεθεί με την αρχική απόφαση δεν μπορούσαν πλέον να γίνουν δεκτές από τους ΔΣΜ της περιφέρειας CORE στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες PICASSO και MARI.

80 Αντιθέτως, κατά την προσφεύγουσα, εσφαλμένως το συμβούλιο προσφυγών αρνήθηκε να διαπιστώσει, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι η αρχική απόφαση την αφορούσε ατομικά, σύμφωνα με τις νομολογιακές αρχές που έχουν διαμορφωθεί στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως αυτές έχουν προσαρμοστεί στον σκοπό της διαδικασίας ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών, η οποία, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 34 του κανονισμού 2019/942, έχει σχεδιαστεί ως απλουστευμένος μηχανισμός πλήρους διοικητικού αυτοελέγχου, προς το συμφέρον της χρηστής διοίκησης, στον οποίο έχουν πρόσβαση τα πολυάριθμα ενδιαφερόμενα μέρη που επηρεάζονται από τις αποφάσεις του ACER περί ρύθμισης της αγοράς, όπως είναι το προσωρινό όριο τιμών που καθορίστηκε με την αρχική απόφαση. Ο μηχανισμός αυτός αποτελεί απάντηση στις ανησυχίες που εξέφρασε το Δικαστήριο όσον αφορά την εξουσιοδότηση λοιπών οργάνων ή οργανισμών προς έκδοση ατομικών αποφάσεων που προϋποθέτουν την άσκηση ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως.

81 Εν προκειμένω, ορισμένοι συμμετέχοντες στην αγορά, δηλαδή οι ΔΣΜ, είναι ιδιαίτερα ενταγμένοι στη διαδικασία λήψης αποφάσεων και ορίζονται ως οι μόνοι αποδέκτες πράξεων οι οποίες λαμβάνονται μεν υπό μορφή ατομικών αποφάσεων, κατά την έννοια του άρθρου 288, τέταρτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, ΣΛΕΕ, αλλά έχουν, στην πραγματικότητα, κανονιστικό περιεχόμενο, γεγονός που συνεπάγεται ότι ο πλήρης έλεγχος των εν λόγω πράξεων πρέπει να είναι διαθέσιμος και για τους λοιπούς συμμετέχοντες στην αγορά που επηρεάζονται από αυτές, προκειμένου να μπορούν να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους, τα οποία ενδέχεται να είναι αντίθετα προς εκείνα των ΔΣΜ.

82 Δεδομένης της κατάστασης αυτής, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 πρέπει να ερμηνευθεί κατά τρόπο που να συνάδει με το άρθρο 5, παράγραφος 8, του κανονισμού 2017/2195, το οποίο αναγνωρίζει σε κάθε μέρος, συμπεριλαμβανομένων των συμμετεχόντων στην αγορά, δικαίωμα υποβολής καταγγελίας ενώπιον των ΕΡΑ κατά των αποφάσεων των ΔΣΜ. Η προτεινόμενη από τον ACER ερμηνεία του άρθρου 28 του κανονισμού 2019/942 όχι μόνον είναι «μη ικανοποιητική», όπως διαπίστωσε το συμβούλιο προσφυγών στο σημείο 57 της προσβαλλόμενης απόφασης, αλλά επίσης είναι αντίθετη προς τις αρχές της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και της απαγόρευσης των διακρίσεων και αντιβαίνει στον σκοπό του θεσπιζόμενου με το άρθρο αυτό μηχανισμού, ο οποίος συνίσταται στην αποσυμφόρηση των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης.

83 Πρώτον, η προσφεύγουσα αναφέρει ότι μετέσχε ενεργά στη διαδικασία που οδήγησε στην έκδοση της αρχικής απόφασης, πράγμα το οποίο, κατά τη νομολογία, αποτελεί κρίσιμο στοιχείο, μεταξύ άλλων, για τη διαπίστωση του ατομικού επηρεασμού ενός προσφεύγοντος. Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα μετέσχε ενεργά στη δημόσια διαβούλευση που διεξήγαγε το ΕΔΔΣΜ Ηλεκτρικής Ενέργειας, δυνάμει του άρθρου 10 του κανονισμού 2017/2195, πριν από την υποβολή στον ACER της πρότασης των ΔΣΜ, υποβάλλοντας σε αυτό την από 30 Ιουλίου 2021 γνώμη της. Επιπλέον, μετέσχε ενεργά και στη δημόσια διαβούλευση επί της εν λόγω πρότασης την οποία διεξήγαγε ο ACER, υποβάλλοντας στον τελευταίο τις από 10 Νοεμβρίου 2021 παρατηρήσεις της. Βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 6, του κανονισμού 2017/2195, οι ΔΣΜ και, εν τέλει, ο ACER όφειλαν να ακολουθήσουν την από 30 Ιουλίου 2021 γνώμη της ή να εξηγήσουν, στην πρότασή τους, τους ακριβείς λόγους για τους οποίους απέκλιναν από αυτήν.

84 Δεύτερον, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι η αρχική απόφαση την αφορά ατομικά, σε βαθμό ανάλογο, αν όχι μεγαλύτερο, σε σχέση με τους ΔΣΜ που είναι οι αποδέκτες της, καθόσον, σύμφωνα με τη νομολογία, η απόφαση αυτή επηρεάζει ουσιωδώς και αρνητικά την ανταγωνιστική της θέση στην αγορά της προμήθειας ενέργειας εξισορρόπησης, μειώνοντας τεχνητά την τιμή στην οποία αυτή μπορεί να πωλεί την εν λόγω ηλεκτρική ενέργεια στους ΔΣΜ –οι οποίοι είναι οι μόνοι που ζητούν τη συγκεκριμένη ενέργεια–, κατά τρόπον ώστε η προσφεύγουσα να εμποδίζεται προσωρινά να επιτύχει τιμή αγοράς η οποία θα έπρεπε να είναι υψηλότερη (προκειμένου να καλυφθεί το υψηλό κόστος ευκαιρίας των προσφορών) ή να επιδοθεί σε ανταγωνισμό ως προς τις τιμές της ως άνω ηλεκτρικής ενέργειας. Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι, όπως ορισμένοι άλλοι προμηθευτές ενέργειας εξισορρόπησης που πέτυχαν την εκ των προτέρων έγκριση εγκαταστάσεων με υψηλό μεταβλητό οριακό κόστος, στοχοποιείται και θίγεται κυρίως από την αρχική απόφαση, ενώ οι ΔΣΜ που είναι αποδέκτες της ευνοούνται από την απόφαση αυτή.

85 Επομένως, από ουσιαστικής απόψεως, η προσφεύγουσα είναι ένας από τους κύριους αποδέκτες της αρχικής απόφασης, η οποία θίγει την επιχειρηματική της ελευθερία, εμποδίζοντάς την να πωλήσει την ενέργεια εξισορρόπησης σε τιμή καλύπτουσα όχι μόνον το μεταβλητό κόστος των σταθμών ηλεκτροπαραγωγής της, αλλά και τις σημαντικές επενδύσεις που πραγματοποίησε για να διατηρήσει τη διαθεσιμότητα λειτουργίας των σταθμών αυτών στην αγορά ενέργειας εξισορρόπησης, παρά τη μικρή πιθανότητα ενεργοποίησής τους, λόγω του υψηλού μεταβλητού οριακού κόστους τους και, ως εκ τούτου, της χαμηλής θέσης τους στον κατάλογο αξιολογικής κατάταξης.

86 Όπως προβλέπεται στη νομολογία, ο ουσιώδης επηρεασμός της κατάστασης της προσφεύγουσας στην αγορά απορρέει, εν προκειμένω, από διαφυγόν κέρδος που προέκυψε γι’ αυτήν από την αρχική απόφαση, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι άλλοι ανταγωνιστές θα μπορούσαν να επηρεαστούν κατά τρόπο ανάλογο με τον δικό της. Συναφώς, η προσφεύγουσα επικαλείται, ειδικότερα, την κατάσταση δύο σταθμών ηλεκτροπαραγωγής στο Audorf και στο Itzehoe τους οποίους εκμεταλλεύεται στη Γερμανία και στους οποίους πραγματοποίησε σημαντικές επενδύσεις προκειμένου να διατηρήσει την ικανότητα λειτουργίας τους και την επιχειρησιακή διαθεσιμότητά τους στην αγορά ενέργειας εξισορρόπησης. Εξάλλου, κατά την προσφεύγουσα, η αρχική απόφαση την επηρεάζει με ιδιαίτερο τρόπο ως προμηθεύτρια ενέργειας εξισορρόπησης δραστηριοποιούμενη στη Γερμανία –δηλαδή σε μία από τις λίγες ζώνες ελέγχου που είναι ήδη συνδεδεμένες με τις ευρωπαϊκές πλατφόρμες PICASSO και MARI–, η οποία πέτυχε, κατόπιν μακράς και δαπανηρής διαδικασίας, την εκ των προτέρων έγκριση εγκαταστάσεων για την προμήθεια ενέργειας εξισορρόπησης και η οποία εμποδίζεται να υποβάλει προσφορές σε τιμές που να μπορούν να υπερβαίνουν κατά πολύ τις 15 000 ευρώ ανά MWh, τιμές οι οποίες δικαιολογούνται από το υψηλό μεταβλητό οριακό κόστος των επίμαχων εγκαταστάσεων.

87 Η προσφεύγουσα προσάπτει στο συμβούλιο προσφυγών ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, εκκίνησε από την αρχή ότι αυτή όφειλε να αποδείξει ότι επηρεάστηκε κατά τρόπο ποιοτικά διαφορετικό απ' ό,τι όλοι οι άλλοι συμμετέχοντες στην αγορά ενέργειας εξισορρόπησης. Μια τέτοια προϋπόθεση, όμως, δεν απορρέει από τις νομολογιακές αρχές που έχουν διατυπωθεί στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ ούτε δικαιολογείται από τον σκοπό της διαδικασίας ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών, όπως αυτός υπενθυμίστηκε στη σκέψη 80 ανωτέρω.

88 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αρχική απόφαση την εξατομικεύει κατά τον ίδιο τρόπο με τους ΔΣΜ που είναι αποδέκτες της, καθόσον, με αυτήν, παραβιάστηκαν οι διαδικαστικές εγγυήσεις που της παρείχε το δίκαιο της Ένωσης στο πλαίσιο της έκδοσης της εν λόγω απόφασης, κατά την έννοια της νομολογίας. Συγκεκριμένα, ο ACER, από τη στιγμή που υποκατέστησε τους ΔΣΜ της περιφέρειας CORE τροποποιώντας την πρότασή τους, όφειλε επίσης να σεβαστεί το δικαίωμα διαβούλευσης που προβλέπεται στο άρθρο 10 του κανονισμού 2017/2195. Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα, μετέχοντας στη δημόσια διαβούλευση που ξεκίνησε το ΕΔΔΣΜ Ηλεκτρικής Ενέργειας, δυνάμει του άρθρου αυτού, πριν από την υποβολή στον ACER της πρότασης των ΔΣΜ και, εν συνεχεία, στη διαδικασία διαβούλευσης που κίνησε ο ACER, εκδήλωσε την πρόθεσή της να προασπίσει τα συμφέροντα και τα δικαιώματά της στο πλαίσιο της τροποποίησης της επίμαχης μεθοδολογίας. Με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα προσάπτει, επιπλέον, στον ACER ότι δεν σεβάστηκε το δικαίωμά της προηγούμενης ακρόασης το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 14, παράγραφος 6, του κανονισμού 2019/942.

89 Ο ACER αντικρούει τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας και ζητεί την απόρριψη του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

90 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι οι «ειδικές προϋποθέσεις και πρακτικές ρυθμίσεις» κατά το άρθρο 263, πέμπτο εδάφιο, ΣΛΕΕ πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι αποσκοπούν στη θέσπιση, από θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμό της Ένωσης, μόνον αμιγώς εσωτερικών προϋποθέσεων και ρυθμίσεων, προγενέστερων της άσκησης ένδικης προσφυγής, οι οποίες διέπουν, μεταξύ άλλων, τη λειτουργία ενός μηχανισμού αυτοελέγχου ή τη διεξαγωγή διαδικασίας φιλικού διακανονισμού για να αποφευχθεί η κίνηση διαδικασίας ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης (πρβλ. διάταξη της 12ης Σεπτεμβρίου 2013, European Dynamics Luxembourg κ.λπ. κατά ΓΕΕΑ, T-556/11, EU:T:2013:514, σκέψη 60, και απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2018, KF κατά SATCEN, T-286/15, EU:T:2018:718, σκέψη 107). Επομένως, οι εν λόγω ειδικές προϋποθέσεις και πρακτικές ρυθμίσεις πρέπει να συνάδουν απολύτως με το γενικό καθεστώς που προβλέπει το άρθρο 263 ΣΛΕΕ όσον αφορά την αρμοδιότητα του δικαστή της Ένωσης να αποφαίνεται επί των προσφυγών που άγονται ενώπιόν του [πρβλ. αποφάσεις της 4ης Φεβρουαρίου 2016, Italian International Film κατά EACEA, T-676/13, EU:T:2016:62, σκέψη 27, της 8ης Ιουνίου 2016, Monster Energy κατά EUIPO (Απεικόνιση συμβόλου ειρήνης), T-583/15, EU:T:2016:338, σκέψη 43, και της 8ης Ιουνίου 2016, Monster Energy κατά EUIPO (GREEN BEANS), T-585/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:339, σκέψη 41].

91 Συνεπώς, όταν υφίστανται οι ίδιες προϋποθέσεις παραδεκτού στο γενικό καθεστώς που προβλέπει το άρθρο 263 ΣΛΕΕ και στις ειδικές προϋποθέσεις και πρακτικές ρυθμίσεις που θεσπίζονται δυνάμει του άρθρου 263, πέμπτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, αυτές πρέπει, κατ' αρχήν, να ερμηνεύονται ομοιόμορφα. Επομένως, προκειμένου να εκτιμηθεί αν η επίδικη πράξη, ήτοι η αρχική απόφαση, αφορούσε ατομικά την προσφεύγουσα, σύμφωνα με το άρθρο 28, παράγραφος

1, του κανονισμού 2019/942, πρέπει να ληφθεί υπόψη η νομολογία σχετικά με τη δεύτερη περίπτωση που μνημονεύεται στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας.

92 Όσον αφορά την προϋπόθεση περί ατομικού επηρεασμού κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, υπενθυμίζεται ότι άλλο φυσικό ή νομικό πρόσωπο πλην του αποδέκτη μιας πράξης μπορεί να ισχυριστεί ότι η πράξη το αφορά ατομικά μόνον εάν αυτή το θίγει λόγω ορισμένων ιδιαίτερων ιδιοτήτων του ή λόγω μιας πραγματικής κατάστασης που το διακρίνει έναντι κάθε άλλου προσώπου και, ως εκ τούτου, το εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη (απόφαση της 15ης Ιουλίου 1963, Plaumann κατά Επιτροπής, 25/62, EU:C:1963:17, σ. 223).

93 Εξάλλου, από τη νομολογία σχετικά με το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ συνάγεται ότι, κατ' αρχήν, το προσφεύγον φυσικό ή νομικό πρόσωπο που δεν είναι αποδέκτης της πράξης την οποία προσβάλλει οφείλει να επικαλεστεί και να αποδείξει, προς στήριξη της προσφυγής του, τις ιδιαίτερες ιδιότητές του ή την πραγματική κατάσταση που το διακρίνει έναντι κάθε άλλου προσώπου και το εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη (πρβλ. διατάξεις της 28ης Σεπτεμβρίου 2011, UCAPT κατά Συμβουλίου, T-96/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:542, σκέψη 47, και της 6ης Μαΐου 2020, Sabo κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-141/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:179, σκέψη 32). Υπ' αυτή την έννοια, το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του κανονισμού διαδικασίας του συμβουλίου προσφυγών υπενθυμίζει ότι εναπόκειται στον προσφεύγοντα να αποδείξει ότι η απόφαση του ACER τον αφορά άμεσα και ατομικά, σύμφωνα με το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942.

94 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα, όπως προκύπτει από την παράθεση των επιχειρημάτων της στο σημείο 45 της προσβαλλόμενης απόφασης –παράθεση την οποία δεν αμφισβητεί στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής–, σε συνδυασμό με τα σημεία 99 έως 110 του από 28 Απριλίου 2022 υπομνήματός της με το οποίο εξέθετε τους λόγους της προσφυγής στο συμβούλιο προσφυγών, υποστήριξε ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών ότι η αρχική απόφαση την αφορούσε ατομικά διότι επηρέαζε ουσιωδώς την ανταγωνιστική της θέση στη γερμανική αγορά ενέργειας εξισορρόπησης, στην οποία η προσφεύγουσα δραστηριοποιείται ως ένας από τους μεγαλύτερους προμηθευτές. Υπερασπίζεται ενεργά τα συμφέροντά της στην εν λόγω αγορά και, μεταξύ άλλων, μετέσχε στη διαδικασία διαβούλευσης επί της πρότασης των ΔΣΜ και απάντησε στις ερωτήσεις του ACER. Επηρεάζεται ιδιαίτερα από την αρχική απόφαση λόγω του ότι πλείονες από τις εκ των προτέρων εγκριθείσες εγκαταστάσεις της έχουν υψηλό μεταβλητό οριακό κόστος. Η απόφαση αυτή επηρεάζει, κατά την προσφεύγουσα, μια προκαθορισμένη ομάδα οικονομικών φορέων –στην οποία ανήκει και η ίδια–, αποτελούμενη από τους προμηθευτές ενέργειας εξισορρόπησης οι οποίοι πέτυχαν την εκ των προτέρων έγκριση εγκαταστάσεων για την προμήθεια ενέργειας εξισορρόπησης ή των οποίων οι εγκαταστάσεις βρίσκονται στο στάδιο της εκ των προτέρων έγκρισης.

95 Στα σημεία 46 έως 50 της προσβαλλόμενης απόφασης, το συμβούλιο προσφυγών εξέτασε τις «ιδιότητες» ή «πραγματικές καταστάσεις» που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα και διαπίστωσε ότι δεν αρκούσαν για να την εξατομικεύσουν κατά την έννοια της νομολογίας που απορρέει από την απόφαση της 15ης Ιουλίου 1963, Plaumann κατά Επιτροπής (25/62, EU:C:1963:17, σ. 223).

96 Στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, η προσφεύγουσα προσάπτει κατ' ουσίαν στο συμβούλιο προσφυγών ότι δεν διαπίστωσε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι η αρχική απόφαση την αφορούσε ατομικά λόγω ιδιαίτερων ιδιοτήτων της οι οποίες τη διέκριναν έναντι κάθε άλλου προσώπου.

97 Πρώτον, η προσφεύγουσα επικαλείται την ενεργό συμμετοχή της στη δημόσια διαβούλευση που ξεκίνησε το ΕΔΔΣΜ Ηλεκτρικής Ενέργειας, δυνάμει του άρθρου 10 του κανονισμού 2017/2195, πριν από την υποβολή στον ACER της πρότασης των ΔΣΜ, μέσω της υποβολής τής από 30 Ιουλίου 2021 γνώμης της, και στη δημόσια διαβούλευση επί της εν λόγω πρότασης την οποία διεξήγαγε ο ACER, μέσω της υποβολής των από 10 Νοεμβρίου 2021 παρατηρήσεών της, και το γεγονός ότι, βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 6, του κανονισμού 2017/2195, οι ΔΣΜ και, εν τέλει, ο ACER όφειλαν να ακολουθήσουν την από 30 Ιουλίου 2021 γνώμη της ή να εξηγήσουν, στην πρότασή τους, τους ακριβείς λόγους για τους οποίους απέκλιναν από αυτήν.

98 Δεύτερον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η αρχική απόφαση επηρέασε ουσιωδώς και αρνητικά την ανταγωνιστική της θέση στη γερμανική αγορά προμήθειας ενέργειας εξισορρόπησης. Η αρχική απόφαση συνιστά παρέμβαση στην αγορά αυτή, εμποδίζοντας την ελεύθερη διαμόρφωση των τιμών, μειώνοντας τις δυνατότητες ανταγωνισμού ως προς τις τιμές και εμποδίζοντας τους λίγους προμηθευτές ενέργειας εξισορρόπησης οι οποίοι δραστηριοποιούνται σε μία από τις λίγες ζώνες ελέγχου που είναι ήδη συνδεδεμένες με τις ευρωπαϊκές πλατφόρμες PICASSO και MARI και οι οποίοι πέτυχαν την εκ των προτέρων έγκριση εγκαταστάσεων με υψηλό μεταβλητό οριακό κόστος, στις οποίες είχαν πραγματοποιήσει σημαντικές επενδύσεις και οι οποίες, ως εκ τούτου, ήταν εκτεθειμένες σε υψηλό κόστος ευκαιρίας λόγω της χαμηλής θέσης τους στον κατάλογο αξιολογικής κατάταξης, να ανακτήσουν το κόστος τους.

99 Τρίτον, η προσφεύγουσα προβάλλει παραβίαση των διαδικαστικών εγγυήσεων που της παρείχε το δίκαιο της Ένωσης στο πλαίσιο της έκδοσης της αρχικής απόφασης, κατά την έννοια της νομολογίας, καθόσον ο ACER δεν σεβάστηκε το δικαίωμά της να ζητηθεί η γνώμη της δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/2195, ούτε το δικαίωμα προηγούμενης ακρόασής της που κατοχυρώνεται στο άρθρο 14, παράγραφος 6, του κανονισμού 2019/942.

100 Με τα υπομνήματά του, ο ACER υποστηρίζει τη θέση του συμβουλίου προσφυγών ότι οι «ιδιότητες» ή οι «πραγματικές καταστάσεις» που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δεν αρκούν για να την εξατομικεύσουν κατά την έννοια της νομολογίας που απορρέει από την απόφαση της 15ης Ιουλίου 1963, Plaumann κατά Επιτροπής (25/62, EU:C:1963:17, σ. 223) (βλ. σκέψη 95 ανωτέρω).

101 Όσον αφορά τις «ιδιότητες» ή τις «πραγματικές καταστάσεις» που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών και που εξετάστηκαν από το τελευταίο με την προσβαλλόμενη απόφαση, δηλαδή το γεγονός ότι δραστηριοποιούνταν στη γερμανική αγορά ενέργειας εξισορρόπησης και το γεγονός ότι ήταν ένας από τους μεγαλύτερους προμηθευτές στην εν λόγω αγορά, ιδιότητες και καταστάσεις τις οποίες εν συνεχεία ανέπτυξε στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, υποστηρίζοντας ότι η θέση της στην αγορά αυτή επηρεάστηκε ουσιωδώς από την αρχική απόφαση (βλ. σκέψεις 84 έως 87, 94 και 98 ανωτέρω), η προσφεύγουσα παραπέμπει στη νομολογία των δικαστηρίων της Ένωσης στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων και των συγκεντρώσεων.

102 Συναφώς, πρέπει βεβαίως να σημειωθεί ότι με τη νομολογία έχει αναγνωριστεί, μεταξύ άλλων, ότι απόφαση της Επιτροπής για την περάτωση επίσημης διαδικασίας έρευνας στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων αφορά ατομικά, εκτός από την επιχείρηση που ωφελήθηκε από το μέτρο ενίσχυσης το οποίο αποτελεί αντικείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης, και τις ανταγωνίστριες αυτής επιχειρήσεις οι οποίες διαδραμάτισαν ενεργό ρόλο στην ως άνω διαδικασία, εφόσον η θέση τους στην αγορά επηρεάστηκε ουσιωδώς από το εν λόγω μέτρο ενίσχυσης (βλ. απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2021, Ja zum Nürburgring κατά Επιτροπής, C-647/19 P, EU:C:2021:666, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Στο πλαίσιο αυτό, μια

επιχείρηση δεν μπορεί να επικαλεστεί αποκλειστικά και μόνον την ιδιότητά της ως ανταγωνίστριας της επιχείρησης που ωφελήθηκε από το μέτρο ενίσχυσης, αλλά οφείλει περαιτέρω να αποδείξει ότι τελεί σε μια πραγματική κατάσταση η οποία την εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς εκείνο του αποδέκτη της απόφασης (απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2008, British Aggregates κατά Επιτροπής, C-487/06 P, EU:C:2008:757, σκέψη 48).

103 Εξάλλου, από τη νομολογία στον τομέα των συγκεντρώσεων προκύπτει ότι, στην περίπτωση απόφασης με την οποία διαπιστώνεται ότι μια πράξη συγκέντρωσης είναι συμβατή με την εσωτερική αγορά, το ζήτημα αν η πράξη αυτή αφορά ατομικά μια τρίτη, σε σχέση με την εν λόγω πράξη, επιχείρηση πρέπει να κριθεί με βάση, αφενός, τη συμμετοχή της επιχείρησης στη διοικητική διαδικασία και, αφετέρου, τον επηρεασμό της θέσης της στην αγορά. Ο δικαστής της Ένωσης, προκειμένου να δεχθεί, στο πλαίσιο αυτό, ότι επηρεάζεται η θέση ενός προσφεύγοντος στην αγορά, λαμβάνει υπόψη είτε ότι ο προσφεύγων είναι ένας από τους κύριους ανταγωνιστές των μερών της συγκέντρωσης, τα οποία ωφελούνται από την απόφαση περί έγκρισης της συγκέντρωσης (πρβλ. αποφάσεις της 4ης Ιουλίου 2006, easyJet κατά Επιτροπής, T-177/04, EU:T:2006:187, σκέψη 37· της 20ής Δεκεμβρίου 2023, Mainova κατά Επιτροπής, T-64/21, μη δημοσιευθείσα, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2023:843, σκέψη 85, και της 20ής Δεκεμβρίου 2023, enercity κατά Επιτροπής, T-65/21, μη δημοσιευθείσα, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2023:844, σκέψη 83), είτε ότι είναι ένας απλός ανταγωνιστής των εν λόγω μερών, αλλά ότι η συγκέντρωση έχει ειδικώς προσδιορισμένο δυνητικό αντίκτυπο στην οικονομική του κατάσταση, όπως είναι η απομείωση της αξίας σημαντικών επενδύσεων που πραγματοποιήθηκαν και υπολογίστηκαν μακροπρόθεσμα, λαμβανομένης υπόψη της προϋπάρχουσας δομής της αγοράς (πρβλ. αποφάσεις της 17ης Μαΐου 2023, EVH κατά Επιτροπής, T-312/20, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2023:252, σκέψεις 42 και 46· της 17ης Μαΐου 2023, TEAG κατά Επιτροπής, T-315/20, μη δημοσιευθείσα, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2023:259, σκέψεις 42 και 46, και της 17ης Μαΐου 2023, GGEW κατά Επιτροπής, T-319/20, μη δημοσιευθείσα, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2023:263, σκέψεις 42 και 46), είτε ότι είναι δυνητικός ανταγωνιστής των μερών της συγκέντρωσης στην περίπτωση ολιγοπωλιακών αγορών, είτε, υπό ορισμένες περιστάσεις, ότι δραστηριοποιείται σε αγορές παραπλήσιες ή σε αγορές προηγούμενου ή επόμενου σταδίου σε σχέση με εκείνες στις οποίες δραστηριοποιείται επιχείρηση με μονοπωλιακή θέση η οποία ενισχύεται από τη συγκέντρωση (πρβλ. απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, ARD κατά Επιτροπής, T-158/00, EU:T:2003:246, σκέψη 78).

104 Ωστόσο, η νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 102 και 103 ανωτέρω στηρίζεται, τουλάχιστον εν μέρει, στην ύπαρξη πραγματικής ή δυνητικής σχέσης ανταγωνισμού μεταξύ των ωφελούμενων από την επίδικη απόφαση επιχειρήσεων, στην αγορά την οποία αφορά η εν λόγω απόφαση, και του προσφεύγοντος, του οποίου η θέση στην αγορά αυτή ή σε παραπλήσιες ή προηγούμενου ή επόμενου σταδίου αγορές επηρεάζεται αρνητικά και, ενδεχομένως, ουσιωδώς από την ως άνω απόφαση, κατά τρόπο ειδικώς προσδιορισμένο.

105 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν ισχυρίζεται, ούτε κατά μείζονα λόγο αποδεικνύει, ότι ορισμένοι από τους ανταγωνιστές της, στη γερμανική αγορά ενέργειας εξισορρόπησης στην οποία δραστηριοποιείται και την οποία αφορά η αρχική απόφαση, ωφελούνται από την εν λόγω απόφαση στην αγορά αυτή. Αντιθέτως, από την επιχειρηματολογία της προκύπτει ότι κάνει απλώς λόγο για γενικό αντίκτυπο της αρχικής απόφασης στη γερμανική αγορά ενέργειας εξισορρόπησης, ο οποίος επηρεάζει αρνητικά όλους τους προμηθευτές ενέργειας εξισορρόπησης που δραστηριοποιούνται, όπως η ίδια, στην αγορά αυτή καθώς και στην τσεχική και την αυστριακή αγορά.

106 Ακόμη και αν υποτεθεί ότι, ως ένας από τους μεγαλύτερους προμηθευτές στη γερμανική αγορά ενέργειας εξισορρόπησης, η προσφεύγουσα επηρεάζεται, από οικονομική άποψη, δυσμενέστερα απ' ό,τι ορισμένοι από τους ανταγωνιστές της στην εν λόγω αγορά, τούτο δεν αρκεί για να την εξατομικεύσει κατά την έννοια της νομολογίας που απορρέει από την απόφαση της 15ης Ιουλίου 1963, Plaumann κατά Επιτροπής (25/62, EU:C:1963:17, σ. 223). Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, το ότι ορισμένοι επιχειρηματίες θίγονται οικονομικά από μια πράξη περισσότερο απ' ό,τι οι ανταγωνιστές τους δεν αρκεί για να θεωρηθεί ότι, γι' αυτόν τον λόγο, η πράξη τούς αφορά ατομικά. Επομένως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι μια απόφαση έχει ιδιαίτερη επίπτωση στην οικονομική κατάσταση του προσφεύγοντος, το γεγονός αυτό δεν αρκεί για να τον διακρίνει έναντι κάθε άλλου προσώπου (διατάξεις της 2ας Απριλίου 2004, Gonnelli και AIFO κατά Επιτροπής, T-231/02, EU:T:2004:105, σκέψη 45, της 12ης Μαρτίου 2007, Confcooperative, Unione regionale della Cooperazione Friuli-Venezia Giulia Federagricole κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-418/04, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2007:83, σκέψη 57, και της 13ης Νοεμβρίου 2008, Lemaître Sécurité κατά Επιτροπής, T-301/06, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2008:495, σκέψη 24).

107 Επιπλέον, ούτε το γεγονός ότι η αρχική απόφαση αφορούσε σχετικά περιορισμένο και σταθερό αριθμό προμηθευτών ενέργειας εξισορρόπησης οι οποίοι, όπως η προσφεύγουσα, είχαν επιτύχει την εκ των προτέρων έγκριση εγκαταστάσεων για την προμήθεια ενέργειας εξισορρόπησης και δραστηριοποιούνταν στη γερμανική αγορά ενέργειας εξισορρόπησης, καθώς και στην τσεχική και την αυστριακή αγορά, αρκεί για να εξατομικεύσει την προσφεύγουσα κατά την έννοια της νομολογίας που απορρέει από την απόφαση της 15ης Ιουλίου 1963, Plaumann κατά Επιτροπής (25/62, EU:C:1963:17, σ. 223). Πράγματι, από πάγια νομολογία συνάγεται επίσης ότι η δυνατότητα προσδιορισμού, με μεγαλύτερη ή μικρότερη ακρίβεια, του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται ένα μέτρο ουδόλως έχει ως αποτέλεσμα ότι το εν λόγω μέτρο πρέπει να θεωρηθεί ότι τα αφορά ατομικά, εφόσον η εφαρμογή αυτή γίνεται βάσει μιας αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής κατάστασης η οποία προσδιορίζεται από την επίδικη πράξη (βλ. απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2018, Internacional de Productos Metálicos κατά Επιτροπής, C-145/17 P, EU:C:2018:839, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· διατάξεις της 19ης Σεπτεμβρίου 2022, TDK Foil Italy κατά Επιτροπής, T-788/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:581, σκέψη 18, και της 7ης Δεκεμβρίου 2022, Sunrise Medical και Sunrise Medical Logistics κατά Επιτροπής, T-721/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:791, σκέψη 53). Εν προκειμένω, όπως παρατήρησε κατ' ουσίαν το συμβούλιο προσφυγών στο σημείο 50 της προσβαλλόμενης απόφασης, η αρχική απόφαση αφορά όλους τους προμηθευτές ενέργειας εξισορρόπησης με τον ίδιο τρόπο, καθόσον εφαρμόζεται σε όλους τους συμμετέχοντες στην αγορά οι οποίοι επιθυμούν να ανταλλάξουν ενέργεια εξισορρόπησης, στη Γερμανία, αλλά και στην Τσεχική Δημοκρατία και την Αυστρία, στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες PICASSO και MARI.

108 Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν ισχυρίζεται, ούτε κατά μείζονα λόγο αποδεικνύει, ότι τελεί σε πραγματική ή δυνητική σχέση ανταγωνισμού με τους αποδέκτες της αρχικής απόφασης και, κατά την άποψή της, τους πράγματι ωφελούμενους από αυτήν στη γερμανική αγορά ενέργειας εξισορρόπησης, δηλαδή τους ΔΣΜ τους οποίους αφορά η απόφαση.

109 Τέλος, όσον αφορά τις επενδύσεις που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα σε δύο σταθμούς ηλεκτροπαραγωγής στο Audorf και στο Itzehoe τους οποίους εκμεταλλεύεται στη Γερμανία, προκειμένου να διατηρήσει την ικανότητα λειτουργίας τους και την επιχειρησιακή διαθεσιμότητά τους στην αγορά ενέργειας εξισορρόπησης (βλ. σκέψη 86 ανωτέρω), από τη νομολογία προκύπτει βεβαίως ότι η απομείωση της αξίας σημαντικών επενδύσεων που πραγματοποιήθηκαν και υπολογίστηκαν μακροπρόθεσμα, υπό το πρίσμα της προϋπάρχουσας δομής της αγοράς, έχει ήδη ληφθεί υπόψη για να εξακριβωθεί ο ατομικός επηρεασμός ενός

προσφεύγοντος από μια απόφαση (αποφάσεις της 17ης Μαΐου 2023, EVH κατά Επιτροπής, T-312/20, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2023:252, σκέψεις 42 και 46, της 17ης Μαΐου 2023, TEAG κατά Επιτροπής, T-315/20, μη δημοσιευθείσα, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2023:259, σκέψεις 42 και 46, και της 17ης Μαΐου 2023, GGEW κατά Επιτροπής, T-319/20, μη δημοσιευθείσα, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2023:263, σκέψεις 42 και 46). Ωστόσο, εν προκειμένω, ακόμη και αν υποτεθεί ότι, λόγω της αρχικής απόφασης, «μειώθηκε η αξία» των συγκεκριμένων επενδύσεων στις οποίες αναφέρεται η προσφεύγουσα, καθόσον η απόφαση αυτή επηρέασε την απόσβεση τους, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε επαρκή στοιχεία ώστε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η ανταγωνιστική της θέση στην αγορά ενέργειας εξισορρόπησης επηρεάστηκε ουσιωδώς. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε στοιχεία βάσει των οποίων θα μπορούσε να εκτιμηθεί η σχετική σημασία των δύο επίμαχων σταθμών ηλεκτροπαραγωγής στη συνολική της παραγωγή ενέργειας εξισορρόπησης στη Γερμανία, από άποψη αξίας ή όγκου.

110 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα, η οποία δεν απέδειξε ότι τελεί σε πραγματική ή δυνητική σχέση ανταγωνισμού με τους ωφελούμενους από την αρχική απόφαση στη γερμανική αγορά ενέργειας εξισορρόπησης, στην οποία η ίδια δραστηριοποιείται και την οποία αφορά η αρχική απόφαση, δεν μπορεί να επικαλεστεί λυσιτελώς τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 102 και 103 ανωτέρω για να υποστηρίξει, όπως πράττει εν προκειμένω, ότι η θέση της στην αγορά αυτή επηρεάστηκε ουσιωδώς από την εν λόγω απόφαση.

111 Επομένως, όσον αφορά τις «ιδιότητες» ή τις «πραγματικές καταστάσεις» τις οποίες επικαλέστηκε η προσφεύγουσα ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών –δηλαδή το γεγονός ότι δραστηριοποιούνταν στη γερμανική αγορά ενέργειας εξισορρόπησης και το γεγονός ότι ήταν ένας από τους μεγαλύτερους προμηθευτές στην εν λόγω αγορά– και τις οποίες, εν συνεχεία, ανέπτυξε στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, υποστηρίζοντας ότι η θέση της στην αγορά αυτή επηρεάστηκε ουσιωδώς από την αρχική απόφαση, κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στις σκέψεις 102 και 103 ανωτέρω, διαπιστώνεται ότι το συμβούλιο προσφυγών ορθώς έκρινε, στα σημεία 46 έως 50 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι οι εν λόγω ιδιότητες και καταστάσεις δεν ήταν, αυτές καθεαυτές, ικανές να εξατομικεύσουν την προσφεύγουσα κατά την έννοια της νομολογίας που απορρέει από την απόφαση της 15ης Ιουλίου 1963, Plaumann κατά Επιτροπής (25/62, EU:C:1963:17, σ. 223).

112 Όσον αφορά τις «ιδιότητες» ή τις «πραγματικές καταστάσεις» οι οποίες δεν μνημονεύθηκαν, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ως προβληθείσες από την προσφεύγουσα ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών και οι οποίες, ως εκ τούτου, δεν εξετάστηκαν από το τελευταίο με την εν λόγω απόφαση, αλλά προβάλλονται από την προσφεύγουσα στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής (βλ. σκέψεις 83, 88, 97 και 99 ανωτέρω), το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους, στο πλαίσιο μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας, να λάβουν θέση επί του ζητήματος κατά πόσον αυτές προβάλλονται παραδεκτώς.

113 Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι, στο σημείο 134 του υπομνήματος με το οποίο εξέθετε τους λόγους της προσφυγής και στα σημεία 31 επ. του από 22 Αυγούστου 2022 υπομνήματος με το οποίο απάντησε σε ερώτηση του συμβουλίου προσφυγών, επικαλέστηκε το γεγονός ότι είχε προσβληθεί το δικαίωμά της να ζητηθεί η γνώμη της δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 6, του κανονισμού 2017/2195 στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση της αρχικής απόφασης. Η μεταγενέστερη επίκληση προσβολής του δικαιώματος ακρόασής της το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 14, παράγραφος 6, του κανονισμού 2019/942 αποτελεί απλώς ανάπτυξη επιχειρημάτων που είχαν ήδη προβληθεί ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών.

114 Ο ACER έκρινε, όσον αφορά τον ατομικό επηρεασμό της προσφεύγουσας, ότι, αφενός, η τελευταία στηρίχθηκε κατ' ουσίαν –στα αναφερόμενα στο ζήτημα αυτό σημεία 94 έως 101 του υπομνήματός της με το οποίο εξέθετε τους λόγους της προσφυγής– στο γεγονός ότι ήταν ένας από τους μεγαλύτερους προμηθευτές που δραστηριοποιούνταν στη γερμανική αγορά ενέργειας εξισορρόπησης και ότι, αφετέρου, η προσφεύγουσα δεν μπορούσε παραδεκτώς να προβάλει μεταγενέστερα, και, επομένως, εκπρόθεσμα, άλλες «ιδιότητες» ή «πραγματικές καταστάσεις» που θα μπορούσαν να την εξατομικεύσουν κατά την έννοια της νομολογίας που απορρέει από την απόφαση της 15ης Ιουλίου 1963, Plaumann κατά Επιτροπής (25/62, EU:C:1963:17, σ. 223).

115 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι «ιδιότητες» ή «πραγματικές καταστάσεις» τις οποίες ο προσφεύγων δεν επικαλέστηκε ούτε απέδειξε ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη από το Γενικό Δικαστήριο για την εκτίμηση της νομιμότητας της απόφασης που προσβάλλεται. Πράγματι, δυνάμει του άρθρου 29 του κανονισμού 2019/942, σε συνδυασμό με το άρθρο 263 ΣΛΕΕ, το Γενικό Δικαστήριο καλείται να κρίνει τη νομιμότητα της απόφασης του συμβουλίου προσφυγών ελέγχοντας την εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης εκ μέρους του εν λόγω συμβουλίου βάσει, ιδίως, των πραγματικών στοιχείων που υποβλήθηκαν στο τελευταίο, αλλά δεν μπορεί, αντιθέτως, να διενεργήσει τέτοιο έλεγχο λαμβάνοντας υπόψη πραγματικά στοιχεία που προβάλλονται ή προσκομίζονται για πρώτη φορά ενώπιόν του (πρβλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 13ης Μαρτίου 2007, ΓΕΕΑ κατά Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, σκέψη 54, και της 15ης Απριλίου 2010, Schräder κατά ΚΓΦΠ, C-38/09 P, EU:C:2010:196, σκέψη 76).

116 Εξάλλου, όπως προκύπτει από τους κανόνες που διέπουν τη διαδικασία ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης, και ιδίως από το άρθρο 21 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθώς και από το άρθρο 76 και το άρθρο 84, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, η ένδικη διαφορά κατ' αρχήν προσδιορίζεται και οριοθετείται από τους διαδίκους, τα δε δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης δεν δύναται να αποφαίνονται πέραν των αιτηθέντων (ultra petita) (βλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2020, Alfamicro κατά Επιτροπής, C-623/19 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:734, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2022, Κοινοβούλιο κατά Moi, C-246/21 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2022:1026, σκέψη 55). Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το άρθρο 120, στοιχεία γ′ και δ′, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου και το άρθρο 76, πρώτο εδάφιο, στοιχεία δ′ και ε′, του Κανονισμού Διαδικασίας, στο πλαίσιο ευθείας προσφυγής ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης, το δικόγραφο με το οποίο ασκείται η προσφυγή πρέπει να περιέχει, μεταξύ άλλων, το αντικείμενο της διαφοράς, συνοπτική έκθεση των προβαλλόμενων ισχυρισμών και τα αιτήματα του προσφεύγοντος.

117 Εν προκειμένω, στα σημεία 94 έως 101 του υπομνήματός της με το οποίο εξέθετε τους λόγους της προσφυγής, η προσφεύγουσα, για να υποστηρίξει ότι την αφορούσε ατομικά η αρχική απόφαση, η οποία επέβαλλε προσωρινό όριο στην τιμή πώλησης ενέργειας εξισορρόπησης στους ΔΣΜ, στηρίχθηκε κατ' ουσίαν στο συγκεκριμένο γεγονός ότι ήταν ένας από τους μεγαλύτερους προμηθευτές που δραστηριοποιούνταν στη γερμανική αγορά ενέργειας εξισορρόπησης.

118 Σύμφωνα, όμως, με τη νομολογία και το γράμμα του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο δ′, του κανονισμού διαδικασίας του συμβουλίου προσφυγών που παρατέθηκαν στη σκέψη 93 ανωτέρω, το εν λόγω συμβούλιο ορθώς εξέτασε, στην προσβαλλόμενη απόφαση, μόνον το συγκεκριμένο γεγονός το οποίο η προσφεύγουσα είχε προσηκόντως επικαλεστεί ενώπιόν του ως ικανό να την εξατομικεύσει κατά την έννοια της νομολογίας που απορρέει από την απόφαση της 15ης Ιουλίου 1963, Plaumann κατά Επιτροπής (25/62, EU:C:1963:17, σ. 223), καθώς δεν όφειλε να εξετάσει αν

από το υπόμνημα με το οποίο η προσφεύγουσα εξέθετε τους λόγους της προσφυγής, από τα παραρτήματά του, από τις συμπληρωματικές παρατηρήσεις ή, γενικότερα, από τον φάκελο της υπόθεσης μπορούσαν να συναχθούν άλλες «ιδιότητες» ή άλλες «πραγματικές καταστάσεις» ικανές να την εξατομικεύσουν.

119 Ακόμη και αν υποτεθεί ότι το συμβούλιο προσφυγών παρανόμως παρέλειψε να λάβει υπόψη, στην προσβαλλόμενη απόφαση, όλες τις «ιδιότητες» ή «πραγματικές καταστάσεις» που προέβαλε ενώπιόν του η προσφεύγουσα, η τελευταία όφειλε να επικαλεστεί την παρανομία αυτή, προβάλλοντας σχετικό λόγο ακυρώσεως που να πληροί τις προϋποθέσεις σαφήνειας και ακρίβειας οι οποίες ορίζονται στο άρθρο 76, στοιχείο δ’, του Κανονισμού Διαδικασίας (βλ. σκέψη 116 ανωτέρω).

120 Πράγματι, η παράλειψη αποφάνσεως επί αιτήματος μπορεί να οδηγήσει στην ακύρωση, τουλάχιστον εν μέρει, απόφασης εκδοθείσας από ανεξάρτητο τμήμα προσφυγών ενός εκ των λοιπών οργάνων ή οργανισμών της Ένωσης που μνημονεύονται στο άρθρο 58α του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (πρβλ., κατ’ αναλογίαν, απόφαση της 8ης Ιουνίου 2016, GREEN BEANS, T-585/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:339, σκέψη 27 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

121 Πλην όμως, η προσφεύγουσα, μολονότι στα σημεία 89 έως 92 και 117 έως 120 του δικογράφου της προσφυγής επικαλείται, ως περιστάσεις ικανές να την εξατομικεύσουν κατά την έννοια της νομολογίας που απορρέει από την απόφαση της 15ης Ιουλίου 1963, Plaumann κατά Επιτροπής (25/62, EU:C:1963:17, σ. 223), την ενεργό συμμετοχή της στη διοικητική διαδικασία που προηγήθηκε της έκδοσης της αρχικής απόφασης και την προσβολή του δικαιώματός της να ζητηθεί η γνώμη της πριν από την έκδοση της απόφασης αυτής, δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/2195, δεν προέβαλε, συναφώς, με σαφήνεια και ακρίβεια λόγο ακυρώσεως της προσβαλλόμενης απόφασης ο οποίος να αφορά το ότι, με την απόφαση αυτή, το συμβούλιο προσφυγών παρανόμως παρέλειψε να αποφανθεί επί των εν λόγω «ιδιοτήτων» ή «πραγματικών καταστάσεων» που προβλήθηκαν προσηκόντως ενώπιόν του.

122 Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί παραδεκτώς να επικαλεστεί, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, «ιδιότητες» ή «πραγματικές καταστάσεις» οι οποίες δεν μνημονεύθηκαν, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ως προβληθείσες από αυτήν ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών και οι οποίες, ως εκ τούτου, δεν εξετάστηκαν από το τελευταίο με την εν λόγω απόφαση (βλ. σκέψεις 83, 88, 97 και 99 ανωτέρω).

123 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος και, ως εκ τούτου, το κύριο αίτημα, με το οποίο ζητείται η ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης και το οποίο στερείται παντελώς ερείσματος, πρέπει επίσης να απορριφθεί ως αβάσιμο. Συνεπώς, πρέπει να εξεταστεί ακολούθως το επικουρικό αίτημα.

Επί του επικουρικού αιτήματος, με το οποίο ζητείται η ακύρωση της αρχικής απόφασης

124 Προς στήριξη του επικουρικού αιτήματος, η προσφεύγουσα προβάλλει έξι λόγους ακυρώσεως, εκ των οποίων, κατ’ ουσίαν, ο πρώτος αφορά αναρμοδιότητα του ACER να εκδώσει αρχική απόφαση η οποία αποκλίνει από την πρόταση των ΔΣΜ, ο δεύτερος παράβαση από τον ACER της προβλεπόμενης στο άρθρο 10 του κανονισμού 2017/2195 υποχρέωσης διαβούλευσης με τα ενδιαφερόμενα μέρη της αγοράς πριν από την έγκριση νέας μεθοδολογίας, ο τρίτος έλλειψη

νομικής βάσης για την έκδοση της αρχικής απόφασης, ο τέταρτος έλλειψη αιτιολογίας, ο πέμπτος παράβαση των σκοπών που επιδιώκει ο κανονισμός 2017/2195 και ο έκτος παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

125 Ο ACER προβάλλει ότι το επικουρικό αίτημα, το οποίο υποβλήθηκε στις 17 Φεβρουαρίου 2023, είναι προδήλως απαράδεκτο, διότι δεν τηρήθηκε η προθεσμία των δύο μηνών και δέκα ημερών για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά της αρχικής απόφασης, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 60 του Κανονισμού Διαδικασίας, και η οποία άρχισε να τρέχει, το αργότερο, κατά την ημερομηνία άσκησης από την προσφεύγουσα της προσφυγής της ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών, δηλαδή στις 28 Απριλίου 2022. Η προσφεύγουσα δεν δύναται να επικαλεστεί συγγνωστή πλάνη, δεδομένου ότι οι πληροφορίες σχετικά με τα μέσα έννομης προστασίας οι οποίες περιλαμβάνονταν στην αρχική απόφαση απευθύνονταν ρητώς στους αποδέκτες της και ότι, κατ' ορθή ερμηνεία του άρθρου 29 του κανονισμού 2019/942, έπρεπε να γίνει δεκτό ότι το άρθρο αυτό δεν έθιγε το δικαίωμα της προσφεύγουσας να ασκήσει απευθείας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγή ακυρώσεως κατά της εν λόγω απόφασης βάσει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας. Εν πάση περιπτώσει, το επικουρικό αίτημα πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

126 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι το επικουρικό αίτημα πληροί τις προϋποθέσεις παραδεκτού προσφυγής ακυρώσεως η οποία ασκήθηκε βάσει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ κατά απόφασης ληφθείσας από ένα εκ των λοιπών οργάνων της Ένωσης, ήτοι τον ACER. Κατά την άποψή της, η προσφυγή αυτή δεν υπόκειται στην προϋπόθεση της εξάντλησης των μέσων έννομης προστασίας, σύμφωνα με το άρθρο 263, πέμπτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και το άρθρο 29 του κανονισμού 2019/942, δεδομένου ότι, κατά το πρωτογενές δίκαιο, απαιτείται να έχει η προσφεύγουσα δυνατότητα ευθείας προσφυγής. Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ούτε η παρέλευση της προθεσμίας των δύο μηνών από τη δημοσίευση της αρχικής απόφασης, στις 28 Φεβρουαρίου 2022, συνιστά κώλυμα για το παραδεκτό του επικουρικού αιτήματος της προσφυγής, δεδομένου ότι η ίδια δεν μπορούσε να αναμένει –λαμβανομένων υπόψη του χαρακτηρισμού της αρχικής απόφασης ως ατομικής απόφασης κατά την έννοια της αιτιολογικής σκέψης 34, του άρθρου 2, στοιχείο δ', και των άρθρων 28 και 29 του κανονισμού 2019/942, της νομολογίας, των πληροφοριών σχετικά με τα μέσα έννομης προστασίας οι οποίες περιλαμβάνονταν στην αρχική απόφαση καθώς και του ελλείμματος δικαστικής προστασίας και των ενδεχόμενων επακόλουθων συγκρούσεων– ότι θα έπρεπε να ασκήσει ευθεία προσφυγή κατά της τελευταίας αυτής απόφασης, χωρίς να έχει μπορέσει προηγουμένως να επιτύχει, λόγω φερόμενης έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησης, την έκδοση απόφασης του συμβουλίου προσφυγών. Κατά τη νομολογία, η μη τήρηση της προθεσμίας άσκησης προσφυγής δεν συνιστά κώλυμα για το παραδεκτό της προσφυγής όταν η μη τήρηση οφείλεται σε συγγνωστή νομική πλάνη του προσφεύγοντος, την οποία του προκάλεσε το όργανο που εξέδωσε την πράξη.

127 Όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου του επικουρικού αιτήματος την οποία αντέταξε ο ACER, πρέπει κατ' αρχάς να επισημανθεί ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 47 ανωτέρω, η προσφεύγουσα μπορούσε, εν προκειμένω, να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά της αρχικής απόφασης απευθείας ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, βάσει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας.

128 Εξάλλου, από το άρθρο 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ προκύπτει ότι οι προσφυγές ακυρώσεως πρέπει να ασκούνται εντός δύο μηνών, υπολογιζόμενων, ανάλογα με την περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξης, την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει δημοσίευσης ή κοινοποίησης, από την ημέρα κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξης.

129 Παρέκκλιση από την εφαρμογή των κανόνων της Ένωσης περί δικονομικών προθεσμιών χωρεί μόνον υπό περιστάσεις εντελώς εξαιρετικές, τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας, σύμφωνα με το άρθρο 45, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεδομένου ότι η αυστηρή εφαρμογή των κανόνων αυτών ανταποκρίνεται στην επιταγή της ασφάλειας δικαίου και στην ανάγκη να αποφεύγεται κάθε δυσμενής διάκριση ή κάθε αυθαίρετη μεταχείριση κατά την απονομή της δικαιοσύνης (βλ. απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2016, SV Capital κατά EAT, C-577/15 P, EU:C:2016:947, σκέψη 56 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

130 Από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι, στο πλαίσιο των κανόνων της Ένωσης περί προθεσμιών άσκησης προσφυγών, η έννοια της «συγγνωστής πλάνης», βάσει της οποίας χωρεί παρέκκλιση από τις εν λόγω προθεσμίες, αφορά μόνον εξαιρετικές περιστάσεις στις οποίες, ιδίως, το οικείο θεσμικό όργανο επέδειξε συμπεριφορά η οποία, αφ' εαυτής ή σε καθοριστικό βαθμό, μπορούσε να προκαλέσει εύλογη σύγχυση σε καλόπιστο πολίτη ο οποίος επέδειξε καθ' όλα την επιμέλεια που απαιτείται από επαρκώς ενημερωμένο συναλλασσόμενο (βλ. απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2016, SV Capital κατά EAT, C-577/15 P, EU:C:2016:947, σκέψη 59 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

131 Εν προκειμένω, η αρχική απόφαση δημοσιεύθηκε στον ιστότοπο του ACER στις 28 Φεβρουαρίου 2022 και η προσφεύγουσα προσέφυγε ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών στις 28 Απριλίου 2022. Ακόμη και αν υποτεθεί ότι η προσφεύγουσα έλαβε γνώση της αρχικής απόφασης μόλις την ημέρα κατά την οποία προσέφυγε ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών, κατ' εφαρμογήν των κανόνων υπολογισμού των προθεσμιών που προβλέπονται στα άρθρα 58 και 60 του Κανονισμού Διαδικασίας, τα οποία αντιστοιχούν στα άρθρα 49 και 51 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, διαπιστώνεται ότι, κατά την ημερομηνία άσκησης της υπό κρίση προσφυγής, δηλαδή στις 17 Φεβρουαρίου 2023, η προσφεύγουσα είχε απολέσει το δικαίωμά της να προσβάλει την εν λόγω απόφαση.

132 Εξάλλου, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης, η προσφεύγουσα δεν δύναται να επικαλεστεί συγγνωστή πλάνη, κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 130 ανωτέρω.

133 Πράγματι, αφενός, ο ACER δεν παρέσχε στην προσφεύγουσα καμία συγκεκριμένη διαβεβαίωση όσον αφορά την αρμοδιότητα του συμβουλίου προσφυγών να επιληφθεί προσφυγής ασκηθείσας από αυτήν κατά της αρχικής απόφασης, δεδομένου ότι οι πληροφορίες σχετικά με τα μέσα έννομης προστασίας οι οποίες περιλαμβάνονταν στο τέλος της αρχικής απόφασης απευθύνονταν ρητώς στους «αποδέκτες» της απόφασης αυτής, δηλαδή στους ΔΣΜ της περιφέρειας CORE, ως προς τους οποίους ήταν, άλλωστε, ορθές (βλ. σκέψη 47 ανωτέρω). Αντιθέτως, η αρχική απόφαση δεν παρείχε καμία πληροφορία σχετικά με τα μέσα έννομης προστασίας που μπορούσαν να ασκήσουν άλλα φυσικά ή νομικά πρόσωπα πλην των εν λόγω αποδεκτών. Επομένως, οι ανωτέρω πληροφορίες δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως συμπεριφορά του ACER ικανή να προκαλέσει εύλογη σύγχυση στην προσφεύγουσα όσον αφορά την αρμοδιότητα του συμβουλίου προσφυγών να επιληφθεί προσφυγής ασκηθείσας από την τελευταία κατά της αρχικής απόφασης.

134 Αφετέρου, βάσει ερμηνείας του γράμματος του άρθρου 29 του κανονισμού 2019/942 σύμφωνης προς το πρωτογενές δίκαιο της Ένωσης, έπρεπε να γίνει δεκτό ότι το άρθρο αυτό δεν απέκλειε τη δυνατότητα φυσικών ή νομικών προσώπων, όπως η προσφεύγουσα, τα οποία αφορούσε άμεσα, αλλά όχι ατομικά, μια πράξη γενικής ισχύος του ACER για την εφαρμογή της οποίας δεν απαιτούνταν εκτελεστικά μέτρα, να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως κατά της πράξης αυτής απευθείας ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, βάσει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όπως ισχύει κατόπιν της Συνθήκης της Λισσαβώνας. Άλλωστε, στο σημείο 165 του δικογράφου της

προσφυγής, η ίδια η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, «[έ]πρ[ε]π[ε] να [της] αναγνωριστεί […] το δικαίωμα άσκησης ένδικης προσφυγής κατά κανονιστικής πράξης δυνάμει [του τρίτου σκέλους] του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, […] ΣΛΕΕ», καθώς «[τ]ο ένδικο αυτό βοήθημα προβλέπεται ρητώς από [το τρίτο σκέλος] του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, […] ΣΛΕΕ».

135 Επομένως, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί λυσιτελώς τη νομολογία κατά την οποία, βάσει της γενικής διατύπωσης ορισμένων διατάξεων που διέπουν τα μέσα έννομης προστασίας ή βάσει των υφιστάμενων συνηθειών, διαπιστώθηκε συγγνωστή πλάνη ως προς την εκπρόθεσμη άσκηση προσφυγής ενώπιον του δικαστή της Ένωσης μετά την εξάντληση ενός εσωτερικού μέσου έννομης προστασίας το οποίο, στη συγκεκριμένη αυτή περίπτωση και κατά τη νομολογία, δεν είχε εφαρμογή (πρβλ. αποφάσεις της 14ης Ιουνίου 1972, Marcato κατά Επιτροπής, 44/71, EU:C:1972:53, σκέψεις 5 έως 9, και της 5ης Απριλίου 1979, Orlandi κατά Επιτροπής, 117/78, EU:C:1979:109, σκέψεις 9 έως 11).

136 Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα δεν δύναται να επικαλεστεί συγγνωστή πλάνη η οποία θα μπορούσε να της επιτρέψει να παρεκκλίνει, εν προκειμένω, από την υποχρέωση τήρησης της προβλεπόμενης προθεσμίας άσκησης προσφυγής.

137 Κατά συνέπεια, το επικουρικό αίτημα, με το οποίο ζητείται η ακύρωση της αρχικής απόφασης, πρέπει επίσης να απορριφθεί, ως απαράδεκτο, και, επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

138 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

139 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του ACER.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Uniper Global Commodities SE στα δικαστικά έξοδα.

van der Woude Škvařilová-Pelzl Nõmm

Steinfatt Kukovec

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 25 Ιουνίου 2025.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς 2

Αιτήματα των διαδίκων 3

Σκεπτικό 3

Επί του κύριου αιτήματος, με το οποίο ζητείται η ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης 4 . . 3

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά ερμηνεία του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 η οποία δεν διασφαλίζει την πρακτική αποτελεσματικότητα της διαδικασίας ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών και τη συμβατότητα της εν λόγω διάταξης με την αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη, και με την αρχή της ισότητας έναντι του νόμου, όπως αυτή κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη 4

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 17

Επί του επικουρικού αιτήματος, με το οποίο ζητείται η ακύρωση της αρχικής απόφασης 26

Επί των δικαστικών εξόδων 29